HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 4/2011 Cena $ 2.50 APRIL 2011

Kostel sv. Jakuba v Prachaticích

Osada Prachatice patřila mezi prastaré pohraniční osady, které ležely na důležité Zlaté stezce. Stávala na místě vsi Starých Prachatic, asi čtvrt hodiny chůze severně od dnešních Prachatic. Byla zpočátku knížecí a darem krále Vratislava se dostala kapitule Vyšehradské brzo po jejím založení v roce 1070. Časem se osada stala nevyhovující pro zvýšený obchodní ruch na Zlaté stezce a kapitula zakládá a rozvíjí přibližně v letech 1311 - 1323 novou obchodní osadu, dnešní Prachatice. V roce 1323 je král Jan Lucemburský povýšil na město.

Při zakládání nového sídla bylo v jeho plánu i místo pro městský kostel a hřbitov, podle tehdejšího zvyku mezi náměstím a hradbami. Budování chrámu proto navázalo na založení města a probíhalo v několika etapách. Stavba se neodlišovala od podobných objektů v okolních městech. Obzvláště kněžiště s polygonálním chorem a jednoduchým křížovým klenutím. Také základy obou věží patří k nejstarším částem chrámu. Za válek husitských kostel hodně utrpěl, hlavně na vnitřním zařízení. Roku 1468 byl velkým nákladem opraven. V roce 1507 jsou však při zhoubném požáru prakticky zničeny obě věže, zvony a velké škody byly na celém kostele. V té době přecházejí Prachatice do držení kulturně založených Rožmberků, kteří vládli městu celých sto let. Za jejich vlády dostává kostel až na některé drobnosti dnešní podobu. Vnitřek chrámu je s mnohými svými architektonickými detaily dílem pozdní gotiky. Svou konečnou tvář dostalo sínové trojlodí v letech 1505 - 1513. V průběhu stavby se odstoupilo od vestavby zpěváckých tribun do bočních lodí. Z dříků dvou párů osmibokých pilířů vyrůstá bezprostředně na obě strany překrásná klenba, zcela důstojný člen jihočeských klenutí. Rožmberské růžice na některých svornících, jejich znak na sanktuáriu a chrámových dveřích dosvědčují, že k dostavění chrámu došlo za Rožmberků a přestavba byla dokončena zřejmě v roce 1516. Vysoká chrámová střecha doplnila mohutný vzhled kostela. Krov střechy je mistrovským dílem tesařů, zhotoveným po požáru v roce 1507. Udivuje svou lehkou konstrukcí a důmyslnou vazbou. V celém krovu nebylo použito kusu železa, vše bylo dřevěné.

Vnějšek chrámu poutá mohutností celku. Průčelí zdobí dvě věže, z nichž severnější není dostavěná a po ohni roku 1507 byla pokryta nízkým krovem. Jižnější věž je dokončena a dosahuje výšky 53 metrů. Na jižní straně této věže pod ochozem v okně visel malý „soumarský zvonek", kterým se v dávných dobách zvonívalo na znamení, že se zavírají městské brány (podle jiných pramenů tu byl proto, aby soumaři na Zlaté stezce nezabloudili). Celkem měl prachatický kostel do roku 1942 pět zvonů, z nichž ten největší Jakub je v menší věži a váží 31 centů. Ulil jej roku 1521 pražský zvonař mistr Bartoloměj. Po válce zůstal na kostele jen jeden zvon. Nyní má kostel tři zvony: Jakub, Salve a umíráček.

Vnitřní výzdoba chrámu se skládá z honosných kamenických děl a dřevěných gotických reliéfů, které zdobí raně barokní hlavní oltář. Jeho střed tvoří barokní sochy P. Marie, sv. Dominika a sv. Kateřiny Sienské od F. Ramblera ze začátku 18. stol. Historicky zajímavá je též kazatelna z 18. století. V pravé lodi je gotický vchod do kaple sv. Jana Nepomuka Neumanna, kde se nacházejí části nástěnných maleb s biblickými motivy. V úzké uličce podél jižní strany kostela je na zdi domu čp. 31 sgrafitový obraz Večeře Páně z roku 1563, který sice není výzdobou samotného chrámu, ale má velkou kulturně historickou hodnotu.

Poslední větší oprava chrámu proběhla v letech 1936 - 38. Proto bylo potřebné stavbu ošetřit. Společným nákladem Okresního úřadu v Prachaticích, prachatické farnosti a jiných dárců byla v roce 1993 provedena generální rekonstrukce vnějšího pláště kostela spojená s výměnou řemeslných prvků truhlářského a klempířského charakteru, spolu s opravou některých kamenných doplňků. Provedly se též úpravy kaple sv. Barbory na kapli zasvěcenou významnému prachatickému rodákovi, biskupovi Janu Nepomuku Neumannovi.

Interiér kostela sv. Jakuba v Prachaticích

Prachatický kostel sv. Jakuba Většího, tato významná sakrální stavba, tedy opět v plné kráse reprezentuje českou pozdně-gotickou architekturu a dokládá vysoký um českých řemeslníků, jak těch středověkých tak i současných.

V Prachaticích je možné navštívit také rodný dům sv. Jana Nepomuka Neumanna v Horní ulici. V roce 1992 se sem vrátily milosrdné sestry sv. Karla Boromejského, které zde působily od roku 1861 až do roku 1975, kdy byly vyhnány komunistickým režimem. Byla zde obnovena kaple sv. Jana Nepomuka Naumanna, malé muzeum a v současné době je zde umístěn hospic pro staré a nemocné občany. Tak dům opět slouží potřebným a nejubožejším, jak si to přál otec světce.

Vzpomínku na výročí 200 let od narození sv. Jana Nepomuka Neumanna čtěte na str. 12.

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Jakuba v Prachaticích

Ve křtu jsme s Kristem vstali k životu

Modlitba, kterou se světí křestní voda

Všemohoucí, věčný Bože,
tvá neviditelná moc působí,
že svátosti jsou viditelným znamením tvé milosti.
Stvořil jsi vodu
a při různých příležitostech jsi ukazoval,
že její účinky naznačují náš křest.
Už na počátku,
když se tvůj Duch vznášel nad vodami,
vložil jsi, Bože, do vody život a požehnání.
A když jsi v přívalech potopy zničil hřích,
stala se voda znamením
nové spravedlnosti a nového života.
Když jsi převáděl svůj lid
z egyptského otroctví Rudým mořem,
myslel jsi na ty, kdo budou pokřtěni.
A když byl tvůj Syn pokřtěn vodou Jordánu,
pomazal jsi ho Duchem svatým;
když visel na kříži,
vytryskla z jeho probodeného srdce krev a voda,
a když vstal zmrtvých, dal učedníkům přikázání:
Jděte a učte všechny národy a křtěte je
ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.
Shlédni tedy, Bože, na svou církev
a otevři jí pramen vody,
tryskající do života věčného.
Kéž tvůj svatý Duch učiní tuto vodu
znamením milosti tvého jednorozeného Syna:
Ať svátost křtu smyje všechno staré a špatné,
aby člověk, stvořený k tvému obrazu,
povstal z vody a z Ducha svatého
k účasti na tvém životě.
Prosíme tě, Bože: Ať skrze tvého Syna sestoupí
do tohoto křestního pramene síla Ducha svatého,
aby všichni, kdo budou ve křtu
spolu s Kristem pohřbeni,
ve křtu s ním také vstali ze smrti k životu.
Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků.
Amen.

Ať Vás Bůh naplní svou milostí,
abyste byli čistí a svatí
a zůstali věrní svému znovuzrození
z vody a z Ducha svatého při křtu svatém.

Ať Vám dá účast na bohatství své slávy,
ať Vás poučuje slovem pravdy
a povzbuzuje radostnou zvěstí evangelia.
ať Vás zapálí ohněm své lásky,
abyste se navzájem milovali
a dosáhli věčné spásy.

To vše Vám o Velikonocích vyprošuje
a z celého srdce žehná

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

Květná neděle - 17.dubna 2011

EVANGELIUM - Mt 26,14 - 27,66

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše.

Tehdy jeden z Dvanácti - jménem Jidáš Iškariotský - odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyřiďte mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu:„Tys to řekl.“ Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a řekl: „Pijte z něho všichni. Neboť to je má krev (nové) smlouvy, která se prolévá za všechny na odpuštění hříchů. Pravím vám: Od této chvíle už nikdy nebudu pít z tohoto plodu révy až do toho dne, kdy z nového (plodu) budu pít s vámi v království svého Otce.“ Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu. Tehdy jim Ježíš řekl: „Vy všichni se dnes v noci nade mnou pohoršíte, neboť je psáno: 'Budu bít pastýře, a ovce ze stáda se rozprchnou.' Ale po svém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu na to řekl: „Kdyby se všichni nad tebou pohoršili, já se nikdy nepohorším!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti: Dnes v noci, dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Petr mu však tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ Podobně mluvili i všichni ostatní učedníci. Potom s nimi šel Ježíš na venkovský dvorec zvaný Getsemany a řekl učedníkům: „Posaďte tady, zatímco se půjdu tamhle pomodlit.“ Petra a dva Zebedeovy syny vzal s sebou. Pak se ho zmocnil smutek a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti, zůstaňte zde a bděte se mnou!“ Trochu poodešel, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Potom se vrátil k učedníkům a našel je, jak spí. Řekl Petrovi: „To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, nemůže-li mě (tento kalich) minout a musím ho vypít, ať se stane tvá vůle.“ Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči. Nechal je, opět odešel a modlil se potřetí stejnými slovy. Potom se vrátil k učedníkům a řekl jim: „Jen spěte a odpočívejte dál! - Už je tady ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, půjdeme! Hle, už je tady můj zrádce.“ Když ještě mluvil, přišel Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním velký houf s meči a kyji, jak je poslali velekněží a starší lidu. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení:„Koho políbím, ten je to; toho se chopte.“ A hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Buď zdráv, Mistře!“ a políbil ho. Ježíš mu odpověděl: „Příteli, učiň jen k čemu jsi přišel.“ Lidé z houfu přistoupili, vztáhli ruce na Ježíše a zmocnili se ho. Vtom jeden z těch, kdo byli s Ježíšem, sáhl po meči, vytasil ho, udeřil velekněžova služebníka a uťal mu ucho. Ježíš mu však řekl: „Zastrč svůj meč tam, kam patří. Každý, kdo sahá po meči, mečem zahyne. Anebo myslíš, že by mi můj Otec neposlal ihned víc jak dvanáct pluků andělů, kdybych ho o to poprosil? Ale jak by se potom splnily výroky Písma, že se tak musí stát?“ V té chvíli řekl Ježíš houfu: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatkli? Sedával jsem den co den v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. To všechno se však stalo, aby se splnily výroky Písma u proroků.“ Tu jej všichni učedníci opustili a utekli. Ti, kdo se Ježíše zmocnili, vedli ho k veleknězi Kaifášovi, kde se shromáždili učitelé Zákona a starší. Petr šel zpovzdáli za ním až k velekněžovu dvoru. Vešel dovnitř a sedl si k služebníkům, aby viděl, jak to skončí. Velekněží a celá velerada hledali proti Ježíšovi lživé svědectví, aby ho mohli odsoudit na smrt, ale nenašli, třebaže se dostavilo mnoho falešných svědků. Nakonec přišli dva a řekli: „On prohlásil: Mohu zbořit Boží chrám a ve třech dnech ho zase vystavět.“ Velekněz povstal a zeptal se ho: „Nic neodpovídáš na to, co tito (lidé) proti tobě vypovídají?“ Ježíš však mlčel. Tu mu velekněz řekl: „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zdali jsi Mesiáš, Syn Boží!“ Ježíš mu odpověděl: „Tys (to) řekl. Ale říkám vám: Od této chvíle uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a řekl: „Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste sami slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Odpověděli: „Hoden je smrti.“ Pak mu plivali do tváře a tloukli ho pěstmi; někteří ho bili do tváře a říkali: „Když jsi prorok, pověz nám, Mesiáši, kdo tě to udeřil!“ Petr mezitím seděl venku na dvoře. Tu k němu přistoupila jedna služka a tvrdila: „Tys byl také s tím Galilejcem Ježíšem.“ Ale on to přede všemi zapřel: „Nevím, co povídáš.“ Když odešel k chodbě u brány, uviděla ho jiná služka a řekla těm, kdo tam byli: „Tady ten byl s tím nazaretským Ježíšem.“ Ale zase to zapřel, a to pod přísahou: „Toho člověka vůbec neznám!“ Za chvilku přistoupili ti, kdo tam stáli, a řekli Petrovi: „Opravdu, i ty k nim patříš. Vždyť už tvé nářečí tě prozrazuje.“ Tu se začal zaklínat a zapřísahat: „Neznám toho člověka!“ Hned nato zakokrhal kohout a Petr si vzpomněl na slova, která Ježíš řekl: „Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšel ven a hořce se rozplakal. Když nastalo ráno, všichni velekněží a starší lidu se usnesli proti Ježíšovi, že ho vydají na smrt. Dali ho proto spoutat a odvést a vydali ho vladaři Pilátovi. Když teď zrádce Jidáš viděl, že Ježíš je odsouzen, hnulo se v něm svědomí. Přinesl velekněžím a starším těch třicet stříbrných nazpátek a řekl: „Zhřešil jsem: zradil jsem nevinnou krev.“ Odpověděli mu: „Co je nám do toho? To je tvá věc.“ Tu hodil ty stříbrné dovnitř chrámu, utekl odtamtud, šel a oběsil se. Velekněží vzali ty peníze a řekli: „Do chrámové pokladny je dát nesmíme, protože je to odměna za krev.“ Usnesli se tedy, že za ně koupí hrnčířovo pole na pohřbívání cizinců. Proto se tomu poli až dodneška říká Pole krve. Tak se splnilo, co řekl prorok Jeremiáš: 'Vzali třicet stříbrných, odhadní cenu za toho, kterého Izraelité tak odhadli, a dali je za hrnčířovo pole, jak mi Pán nařídil.' Ježíš pak byl předveden před vladaře. Vladař se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Ty (to) říkáš!“ Na žaloby velekněží a starších neodpověděl nic. Tu mu Pilát řekl: „Neslyšíš, co všechno proti tobě vypovídají?“ Ale Ježíš mu neodpověděl ani na jednu otázku, takže se vladař velmi divil. Bylo zvykem, že o svátcích vladař propouštěl lidu jednoho vězně, kterého chtěli. Právě tehdy měli pověstného vězně, jmenoval se Barabáš. Proto když se (lidé) shromáždili, zeptal se jich Pilát: „Koho chcete, abych vám propustil? Barabáše, anebo Ježíše, kterému říkají Mesiáš?“ Věděl totiž, že ho vydali z nenávisti. Když zasedl na soudní stolec, poslala k němu jeho žena

se vzkazem: „Nic neměj s tím spravedlivým! Kvůli němu jsem dnes ve snu mnoho vytrpěla.“ Velekněží a starší však přemluvili lid, aby si vyžádali Barabáše, a Ježíše aby dali popravit. Vladař se jich zeptal: „Kterého vám z těchto dvou mám propustit?“ Začali volat: „Barabáše!“ Pilát jim řekl: „Co tedy mám udělat s Ježíšem, zvaným Mesiáš?“ Všichni volali: „Na kříž s ním!“ On však namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Na kříž s ním!“ Pilát viděl, že tím ničeho nedosáhl, ba naopak, že bouře stále vzrůstá. Dal si tedy přinést vodu, před očima lidu si umyl ruce a řekl: „Nemám vinu na krvi tohoto člověka. To je vaše věc.“ Všechen lid odpověděl: Jeho krev ať padne na nás a na naše děti!“ Tu jim propustil Barabáše, Ježíše pak dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vladařovi vojáci vzali Ježíše do vládní budovy a svolali k němu celou četu. Svlékli ho, přehodili mu nachově rudý plášť, upletli korunu z trní, vsadili mu ji na hlavu, do pravé ruky mu dali rákosovou hůl, klekali před ním a posmívali se mu: „Buď zdráv, židovský králi!“ Plivali na něj, brali mu hůl a bili ho po hlavě. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu plášť, oblékli mu zase jeho šaty a odvedli ho, aby ho ukřižovali. Když vycházeli, potkali jednoho člověka z Kyrény, jmenoval se Šimon. Toho přinutili, aby mu nesl kříž. Když došli na místo zvané Golgota, což znamená 'Lebka', dali mu pít víno smíchané se žlučí. Okusil, ale pít nechtěl. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním. Potom si tam sedli a hlídali ho. Nad hlavu mu připevnili nápis s udáním jeho provinění: „To je Ježíš, židovský král.“ Zároveň s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici, druhý po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili. Potřásali hlavou a říkali: „Chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět. Zachraň sám sebe! Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!“ Stejně tak se mu posmívali i velekněží s učiteli Zákona a staršími a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Je (prý) to izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, a uvěříme v něho. Spoléhal na Boha, ať ho ted vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: 'Jsem Boží Syn!'“ Stejně ho tupili i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Od dvanácti hodin nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Kolem tří hodin zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“, to znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo tam stáli, říkali: „On volá Eliáše!“ Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít. Ostatní však říkali: „Počkej, chceme vidět, zdali ho přijde Eliáš zachránit.“ Ježíš však znovu vykřikl mocným hlasem a skonal. Vtom se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály se rozpukly, hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha (lidem). Když setník a jeho lidé, kteří měli u Ježíše stráž, viděli to zemětřesení a všechno, co se dělo, hrozně se polekali a říkali: „To byl opravdu Syn Boží!“ Zpovzdálí tam přihlíželo i mnoho žen: byly to ty, které následovaly Ježíše už z Galileje a sloužily mu. Mezi nimi byla Marie Magdalská, Marie, matka Jakubova i Josefova, a matka Zebedeových synů. Když nastal večer, přišel bohatý člověk pocházející z Arimatie, jmenoval se Josef. I on byl Ježíšovým učedníkem. Došel k Pilátovi a žádal o Ježíšovo tělo. Pilát poručil, aby mu ho vydali. Josef vzal tělo, zavinul ho do čistého lněného plátna a uložil ho do své nové hrobky, kterou si dal vytesat ve skále. Před vchod do hrobky přivalil velký kámen a odešel. Marie Magdalská a druhá Marie seděly naproti hrobu. Druhý den, to je po dnu příprav na svátek, přišli velekněží a farizeové společně k Pilátovi a řekli: „Pane, vzpomněli jsme si, že ten podvodník ještě zaživa prohlásil: 'Po třech dnech vstanu z mrtvých.' Dej tedy rozkaz zajistit hrob až do třetího dne. Jinak by mohli jeho učednici přijít, ukradnout ho a říci lidu: 'Vstal z mrtvých.' Pak by ten poslední podvod byl ještě horší než první.“ Pilát jim odpověděl: „Tady máte stráž. Jděte a zajistěte hrob, jak uznáte za dobré.“ Oni šli a zajistili hrob tím, že zapečetili kámen a postavili stráž.

Zmrtvýchvstání Páně - 24.dubna 2011

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a. 37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vší rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

EVANGELIUM - Jan 20, 1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

2.neděle velikonoční - 1.května 2011

EVANGELIUM - Jan 20, 19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1.do 31.března 2011

Politické události

Polovina europoslanců podpořila petici proti Kanadě

Přibližně 380 ze 736 poslanců Evropského parlamentu podepsalo petici, v níž nabádají eurokomisaře k tvrdšímu postupu ve sporu České republiky s Kanadou. Zhotovitelé petice, čeští europoslanci, jsou přesvědčeni, že EU nepodniká dostatečné kroky, které by vedly ke zrušení povinných víz pro české občany. Ta zavedla Kanada v červenci 2009 jako reakci na příliv českých Romů. Europoslankyně Zuzana Roithová (KDU-ČSL) označila nečekanou podporu petice za významný úspěch pro Českou republiku. Přestože reakce eurokomisařů ještě není známa, čeští politici si od své akce slibují zvýšení úsilí EU v boji proti kanadským vízům. Situaci pochvalně kvitoval i ministr vnitra Radek John (VV).

Vojenská policie zasahovala v České televizi se samopalem v ruce

Českou mediální scénou i politikou otřásl zásah Vojenské policie v České televizi v pátek 11.března. Ozbrojené komando, zahalené v kuklách a se samopaly v ruce, vniklo do prostor ČT v podvečer v čase vysílání hlavní zpravodajské relace. Po pětihodinovém prohledávání kanceláře armádního redaktora budovu opustilo s pytli naplněnými veškerou technikou a písemnostmi nejen Karla Rožánka, ale i jeho dvou kolegů, s nimiž kancelář sdílí. Hledaný dokument, který vznikl v roce 2006 jako tajný a policie vyšetřuje jeho zveřejnění jako ohrožení utajované informace, ale vojenští policisté nenašli. Písemný dokument o špehování na ministerstvu obrany, které vedlo k odchodu tehdejšího ředitele vojenského zpravodajství, zveřejnila ČT v reportáži Karla Rožánka 9.února. Ministr obrany Alexandr Vondra postavil osoby zodpovědné za způsob provedení zásahu ještě týž den mimo službu. O soudním povolení k zásahu prý věděl, ale o nepřiměřeném způsobu, jakým se jej příslušníci Vojenské policie chystají provést, informován nebyl. Zásah považuje za zcela neadekvátní a nepřijatelný i premiér Petr Nečas. Vojenská policie navštívila ČT už ve čtvrtek 10. března dopoledne. Podle tiskového mluvčího VP Jiřího Čermáka požádali policisté editora vysílání o vydání příslušného dokumentu. "Editor předmětnou listinu dobrovolně vydal a uvedl, že se jedná o kopii dokumentu, který se nalézá v kanceláři jednoho z redaktorů ČT," citoval Čermáka server Aktuálně.cz. Televize dokument z kanceláře nepřítomného Rožánka odmítla vydat s odvoláním na ochranu zdrojů. Policisté poté zapečetili jeho kancelář a budovu opustili. „Nikdy jsem neměl originál dokumentu, měl jsem pouze kopii odtajněné verze. Policii jsem řekl, že ji nemám, a na tom trvám. Asi zmizela se starými papíry. Pro mě přestala být důležitá ve chvíli, kdy jsme odvysílali reportáž," tvrdí Rožánek na ČT24. Česká televize kvůli zásahu Vojenské policie podala trestní oznámení. Městské státní zastupitelství tvrdí, že cílem zásahu nemělo být odhalení informačních zdrojů redaktora Rožánka, nýbrž zjistit, kdo tajný dokument neoprávněně okopíroval. Generální ředitel ČT Jiří Janeček ale oponuje otázkou, proč tedy ozbrojené komando nevtrhlo i do jiných médií, která kopii tohoto, později odtajněného, dokumentu mají. "Čekáme, že bude vyvráceno vážné podezření, že tato akce byla pouhou záminkou, aby mohla Vojenská policie získat osobní a důvěrné předměty a dokumenty armádního zpravodaje Karla Rožánka," uvedl Janeček v tiskovém prohlášení. Podle rozhodnutí státního zástupce Vladimíra Mužíka z 15. března Vojenská policie pochybila, neboť zabavila i materiály nesouvisející s trestním řízením. Další chyba, jíž se při zásahu dopustila, byla nepřítomnost odborníka na výpočetní techniku při samotném zabavení elektronických dat. Postup, jaký Vojenská policie při zásahu zvolila, ale státní zástupce nezkoumal. "V tomto není státní zástupce věcně příslušný postup policejního orgánu přezkoumávat," citovala vysvětlení městské státní zástupkyně Jany Hercegové ČT 24. Policie už České televizi většinu zabavených věcí vrátila.

Novým šéfem ČSSD se stal Sobotka, jeho konkurent Hašek je prvním místopředsedou

Po devíti měsících, kdy ČSSD hledala nejvhodnějšího nástupce bývalého předsedy Jiřího Paroubka, si sociální demokraté na dvoudenním sjezdu v Brně zvolili nové vedení. Po těsném souboji a dvou kolech volby se v pátek 18. března stal novým šéfem strany Bohuslav Sobotka. Jeho soupeř Michal Hašek získal pozici prvního místopředsedy. Výsledek boje o předsednické křeslo nebyl předem jasný. Bezmála 600 delegátů se rozdělilo na dva téměř stejně velké tábory – první podporoval Sobotku a druhý Haška. To se projevilo i v prvním kole volby. Počet hlasů pro Michala Haška byl 291, počet hlasů pro Bohuslava Sobotku byl 298. Ve druhém kole zvítězil Sobotka, který získal 304 hlasů. Hašek jich dostal pouze 258, zato při volbě prvního místopředsedy pro něj zvedlo ruku 363 delegátů. Porazil tak Lubomíra Zaorálka a stal se statutárním místopředsedou. Sobotka stojí v čele ČSSD již od loňských parlamentních voleb, kdy sociální demokracii převzal po Jiřím Paroubkovi právě z pozice prvního místopředsedy. Paroubek odstoupil poté, co strana sice vyhrála volby, ale neměla šanci vytvořit vládu. Bývalý ministr financí Sobotka během posledních devíti měsíců naznačoval, že strana musí být radikálnější a ostřeji se vymezovat vůči současné vládní koalici. Se svou vizí tak porazil předsedu Asociace krajů ČR, pragmatičtějšího Michala Haška, který se podle politických komentátorů nestaví vůči vládě tak striktně. Na sjezdu se proměnil také zbytek vedení sociální demokracie. Po dlouhé době se mezi pěti řadovými místopředsedy objevila i žena – bývalá nejvyšší státní zástupkyně Marie Benešová, kterou podpořilo 376 z 571 delegátů. Dalšími místopředsedy jsou Martin Starec a zcela nově Jiří Dienstbier mladší, syn zesnulého senátora a prvního polistopadového ministra zahraniční. Svou pozici obhájili Lubomír Zaorálek a Zdeněk Škromach, kteří byli v nejužším vedení strany i v předchozích letech. Kromě volby nového vedení se na sjezdu debatovalo o stavu sociální demokracie a kam by strana měla směřovat. Ze zprávy o hospodaření strany také vyplynulo, že má dluh ve výši

360 milionů korun, který zbyl po předvolebních kampaních k parlamentním, senátním a komunálním volbám. Na jeho splacení bude sociální demokracie podle předpokladů potřebovat čtyři roky.

Alexandr Vondra zůstává přes výzvy k rezignaci ministrem obrany

Ministr obrany Alexandr Vondra (ODS) uhájil své místo ve vládě, přestože ho kvůli kauze s vládní zakázkou pro firmu ProMoPro vyzývaly k rezignaci kromě levicové opozice i koaliční strany TOP 09 a Věci veřejné. V pondělí 28.března se za něj postavila výkonná rada ODS. V roce 2008, kdy byl Vondra vicepremiérem pro evropské záležitosti, získala firma ProMoPro zakázku na zajištění audiovizuálních služeb českého předsednictví EU. Nekonalo se výběrové řízení, ale pouze takzvané jednací řízení bez uveřejnění, při němž je oslovena pouze jedna firma. Cena zakázky neměla přesáhnout 85 milionů korun, nakonec ale překročila 500 milionů. Ozvučení a technické zabezpečení akcí navíc vyčerpalo přibližně čtvrtinu rozpočtu určeného pro české předsednictví. Z vyplacené částky putovalo téměř 45 milionů na účet majitelů firmy, manželů Veselých, a 378 milionů získal subdodavatel NWDC. Ten převedl 135 milionů do Rakouska a peníze skončily na účtu společnosti Deeside Service Solution, jejíhož vlastníka nelze vypátrat. Na údajně předraženou zakázku se přišlo, když Komerční banka v říjnu 2010 nahlásila ministerstvu financí podezřelé chování firmy ProMoPro, na jejímž účtu téměř rok leželo 101 milionů. Vondra čelí kritice už více než dva měsíce. Minulý týden opozice požadovala, aby svou roli v kauze vysvětlil v parlamentu. Ve čtvrtek 24. března při hlasování o mimořádné schůzi ale Poslanecká sněmovna návrh zamítla. Koaliční TOP 09 a Věci veřejné se zdržely hlasování, a tak ČSSD s KSČM program neprosadily. Menší koaliční strany odmítly hlasovat kvůli snaze o udržení vlády. „Svým hlasováním vyjádříme svůj vztah ke společnému programu, rozhodně ne ke kauze ProMoPro a k Alexandru Vondrovi," prohlásil předseda klubu TOP 09 Petr Gazdík. To potvrdil i předseda Věcí veřejných Radek John, který zároveň připustil, že kdyby se něco podobného stalo v jeho resortu, sám by odstoupil. Přímo k rezignaci vyzvali Vondru v minulých dnech místopředseda TOP 09 Miroslav Kalousek a předseda klubu Gazdík. Vondra před hlasováním ve Sněmovně vystoupil s prohlášením o spoluodpovědnosti za hospodaření během českého předsednictví. Zároveň ale zpochybnil podezření o předražení zakázky s odvoláním na nedostatek důkazů. „Ty, kteří nechtějí čekat na výsledky, žádám, aby z roviny řečí přešli do roviny faktů. Co konkrétně bylo předraženo, co dodavatel nedodal, které ceny byly vysoké," zdůrazňoval během svého projevu. Oběma koaličním partnerům vadí, že Vondra nevyvodil z kauzy dostatečnou politickou odpovědnost. Už před pondělním jednáním výkonné rady ODS ale bylo zřejmé, že ministr obrany o své místo nepřijde. ODS svého místopředsedu podržela a kategoricky odmítla, aby kdokoli vně strany rozhodoval o jejích personálních otázkách.

Kladno zvolilo Jiřího Dienstbiera ml. senátorem

Druhé kolo doplňovacích voleb do Senátu za volební obvod Kladno a Praha-západ vyhrál Jiří Dienstbier mladší. Syn zemřelého senátora a bývalého ministra zahraničí Jiřího Dienstbiera obdržel celkem 65,14 % hlasů, a porazil tak svého konkurenta Dana Jiránka o 6 278 hlasů. Dienstbierovo vítězství zajistilo ČSSD nadpoloviční většinu v horní komoře Parlamentu. Svoje hlasy voliči vhazovali do uren v pátek 25.března a v sobotu 26. března. V druhém kole doplňovacích voleb figurovali už jen dva kandidáti, kladenský primátor Dan Jiránek (ODS) a Jiří Dienstbier mladší (ČSSD). Právě oni získali v prvním kole nejvyšší počet hlasů, ani jeden z nich ale nepřekročil hranici 50 %. Své volební právo uplatnilo tentokrát pouze 17,43 % voličů. I při výrazně nižší volební účasti se ale Dienstbierovi podařilo obhájit prvenství z prvního kola, a to počtem 13 505 hlasů. Jeho soupeři Danu Jiránkovi dalo hlas 7 227 voličů, tedy celkem získal kladenský primátor 34,85 % hlasů. Místo v Senátu má však Jiří Dienstbier díky svému triumfu ve volbách jisté pouze do podzimu roku 2014. Tou dobou měl totiž skončit mandát Jiřímu Dienstbierovi staršímu, který v lednu zemřel.

Ekonomika

Vláda rozhodla o změně jednotné sazby DPH

Vládní koalice odsouhlasila návrh nových daňových změn. Od příštího roku se nižší sazba DPH zvýší na 14 % a od ledna 2013 bude platit jednotná sazba 17,5 %. Vláda chtěla původně zvýšit daň z přidané hodnoty už letos od 1. října a zatížit většinu zboží 20% sazbou s výjimkou vybraných základních potravin, které měly zůstat v sazbě 10%. „Tou hlavní hodnotou je pro mě, že jsme se dokázali dohodnout," uvedl ministr financí Miroslav Kalousek na iDnes.cz. „I my jsme museli v něčem ustoupit. V tom, že vyjmenované potraviny nebudou zatíženy deseti, ale od příštího roku 14 procenty," ocitoval server Víta Bártu z Věcí Veřejných. Vláda bude muset kvůli změnám znovu propočítat kompenzace pro rodiny s dětmi. Původně se měla sleva na dani na dítě zvýšit o 3 tisíce ročně. Kalousek odhaduje, že s novým návrhem by tato sleva mohla být zhruba poloviční. „Plánovaná změna slev na dani se přizpůsobí tomu, že jsme se dohodli na dodatečných úpravách daně z přidané hodnoty," připomněl iDnes slova ministra práce a sociálních věcí Jaromíra Drábka. Koalice zároveň nebude prosazovat snížení odvodů firem za zaměstnance. Odvody měly klesnout ze 34 na 32 % a toto snížení mělo pokrýt 20 miliard vybraných na DPH. Podle analytičky Ivony Hrušové ze společnosti Next Finance vláda novým návrhem ukázala, že daňové změny nesouvisejí s důchodovou reformou. Provádějí se především kvůli dírám ve státním rozpočtu. „K náhlé změně DPH možná vedl tlak veřejnosti, možná tlak prezidenta, možná předešlá nejednotnost koaličních stran, možná vše dohromady, ale rozhodně ne podrobná a důkladná analýza," ocitoval server Hrušovou.

Soud poslal zadluženou Sazku do úpadku

Městský soud v Praze vyhlásil 29.března úpadek na Sazku. Dále bude největší loterijní firmu v Česku řídit insolvenční správce Josef Cupka. Schůzka věřitelů je naplánována na 26. května, poté soud rozhodne o dalším vývoji. Do třiceti dnů mají věřitelé možnost přihlásit své pohledávky. Dle mluvčího Sazky Jana Tuny byl krok soudu po podání vlastního insol-

venčního návrhu očekáván. „Je potřeba zdůraznit, že činnost společnosti i po tomto kroku nadále běží, jsou přijímány sázky a vypláceny výhry," dodal Tuna pro server iDnes.cz. Městský soud vyzval věřitele Sazky, aby přihlásili i pohledávky, které již uplatnili u soudu, a také ty, jež jsou vymáhány výkonem rozhodnutí a exekucí. Stejně se budou řešit pohledávky nesplatné nebo vázané na podmínku. Soud zároveň apeloval na dlužníky sázkařské firmy, aby své závazky začali plnit insolvenčnímu správci namísto Sazky. Cupka pro ČTK uvedl, že nejdůležitější je v tuto chvíli zjistit finanční situaci loterijní firmy. „V zájmu všech nyní je to, aby společnost pokračovala v loterijní činnosti, protože jinak je jen souborem movitých a nemovitých věcí a značky," doplnil. Soud má tříměsíční lhůtu na stanovení způsobu řešení úpadku, bude o tom však jednat až po setkání věřitelů na konci května, kde se také rozhodne o další funkci prozatímního věřitelského výboru – převezme-li roli toho starého, nebo bude-li obměněn. Prozatímní věřitelský výbor tak stihne posoudit například návrh šéfa Sazky Aleše Hušáka na reorganizaci Sazky a 2,5miliardového úvěru od firmy Gladiolus. Sázkařská firma se proti rozhodnutí soudu nemůže odvolat. Může pouze do patnácti dnů napadnout nestrannost insolvenčního správce, na niž Sazka už v minulosti upozorňovala. I dále firma jedná s partnery a s mobilními operátory o obnově dobíjení mobilních telefonů na terminálech. Přestože Sazka tvrdí, že její činnost i nadále pokračuje, dosud nevyplatila například lednovou výhru 103 milionů, a stížností sázkařů stále přibývá.

Kurzovní lístek
31. 3. 2011 (středa)

EUR, 1 .....24.540
Kanada, 1 .....17.800
USA, 1 .....17.274

Kultura

Pražská zoo slaví osmdesátiny. Zatím stále bez loga

Zoologická zahrada v pražské Troji zahájila osmdesátou sezónu. Velkolepých oslav se účastnil i její ředitel Miroslav Bobek nebo primátor hlavního města Bohuslav Svoboda. Ten během oslav pokřtil vzácné leguány modravé, které zoo chová jako jediná v Evropě. Náladu kazil jen fakt, že zahrada už rok a půl funguje pouze s provizorním logem. Podle původního plánu měl ředitel nový logotyp představit právě v sobotu, návštěvníci ale čekali marně. „Ve středu zasedala komise, která nevybrala žádný návrh z těch, které postoupily do druhého kola," vysvětlil Miroslav Bobek. Pražská zoo nesmí používat tradiční logo s podobiznou koně Převalského od podzimu 2009. Jeho autor Michal Cihlář ukončil se zoo spolupráci a zahradu zažaloval, že používá tento výtvor neoprávněně. Zoo proto oslovila veřejnost, aby posílala nové návrhy. Z více než dvou set děl si ale nevybrala. „Chystáme se teď oslovit renomovaného zhotovitele," objasnil další kroky ředitel Bobek. Ten už dokonce ustoupil od požadavku, aby logo tvořil kůň Převalského, na jehož záchraně se pražská zoo významně podílí. „Velká část veřejnosti asi očekává, že by se tam kůň měl objevit, ale není to podmínka." Zoo zpřístupnila i zrekonstruované Gočárovy domy, ve kterých návštěvníci najdou galerii a restauraci. Herec Pavel Zedníček a zpěvačka Zora Jandová následně pogratulovali klisně koně převalského k šestým narozeninám. Velký zájem ale vzbuzovalo i staveniště, které má od roku 2013 sloužit jako nové obydlí pro slony, hrochy a antilopy. Pražskou zoo prošlo za 80 let jejího fungování téměř 52 milionů návštěvníků. V roce 2008 se dokonce umístila na sedmém místě v žebříčku nejlepších zoologických zahrad světa, který sestavil časopis Forbes.

Květa Fialová získala Thálii za svou vysněnou roli

Po cenách Alfréda Radoka a Divadelních novin byly v sobotu 26. března, tedy v předvečer Mezinárodního dne divadla, uděleny v pražském Národním divadle ceny Thálie, které vyhlašuje Herecká asociace. Během osmnáctého ročníku předalo kolegium cen Thálie celkem dvanáct ocenění. V oboru činohra, nejprestižnější kategorii, Květě Fialové a Jiřímu Štěpničkovi. Svou první Thálii si odnesla také Jiřina Bohdalová. „A rovnou za celoživotní dílo," smála se. Květa Fialová si cennou vázu zasloužila ztvárněním hlavní ženské role ve hře Colina Higginse Harold a Maude. Kus nastudovalo Slovácké divadlo Uherské Hradiště, kde Fialová hostuje, pod vedením režiséra Igora Stránského. K postavě Maude má herečka zvláštní vztah. Ve svém medailonku prozradila, že se do ní zamilovala, když ji poprvé jako mladá viděla v podání Marie Rosůlkové. Od té doby si toužila Maude zahrát. Sen se jí splnil v Městském divadle Mladá Boleslav a v současné době i ve Slováckém divadle Uherské Hradiště. Mezi herci byl nejúspěšnější Jiří Štěpnička. Roli Raymonda v dramatu Davida Harrowera Blackbird, které režíroval Jiří Pokorný, oslnil odbornou porotu i kolegium. „Vydává ze sebe psychické i fyzické maximum," řekla odborná porota o jeho výkonu v pražském Národním divadle. Za výjimečný kulturní přínos ocenilo kolegium cen Thálie tři dámy. Za celoživotní mistrovství v oboru činohra Jiřinu Bohdalovou, která nezapřela svůj smysl pro humor. „Cena za celoživotní dílo je taková uzávěrka, taková symbolická tečka: tady máš cenu a už dej pokoj. Já vám ale slibuju, že pokoj nedám, a to by v tom byl čert, abyste si mě ještě jednou nevybrali," sdělila publiku. Jedna z neoblíbenějších českých hereček začínala ve Werichově ABC, působila s Městských divadlech Pražských a v Divadle na Vinohradech. V současné době je členkou Divadla Na Jezerce. Čeští diváci ji znají především z filmů Čtyři vraždy stačí, drahoušku, Rebelové, Fany nebo Nesmrtelná teta. Ve stejné kategorii, ale v oboru balet, pantomima a jiný tanečně-dramatický žánr si Thálii odnesla Věra Ždichyncová. Třetí oceněnou umělkyní byla Naděžda Kniplová, a to za celoživotní mistrovství v oboru opera. Ta se ale galavečera nezúčastnila. Pěvkyně v dopise Herecké asociaci vyjádřila rozhodnutí cenu nepřijmout. „Po takových letech mne návrh na ocenění překvapil. Myslím si, že jsem je měla dostat mezi prvními včetně toho, jak šli národní umělci za sebou. Dneska to už nechci. Nikdy jsem ve svém životě nepřijala miláčky a nebudu je přijímat ani teď," uvedla. „Nikdy jsem ze sebe nedělala nějakou nepřekonatelnou hvězdu, ale přece jen si myslím, že jsem docílila víc než spousta ostatních, a vždycky jsem tady vadila." Zvláštní cenu kolegia převzal mezinárodně uznávaný dirigent Jiří Kout, který mimo jiné poděl

koval několika režisérům, „kteří uměli poslouchat hudbu a používali stejné libreto jako skladatel". V kategorii muzikál, opereta a jiný hudebně-dramatický žánr se mohla z Thálie, kterou získala za ztvárnění Máří Magdaleny, radovat Dagmar Sobková alias Dasha. Cenu místo ní převzal dirigent Martin Kumžák. Muzikál Jesus Christ Supestar „zabodoval", pro někoho možná překvapivě, pouze jednou. Odborná porota sice spolu s Mariánem Vojtkem nominovala také Kamila Střihavku, představitele Ježíše, nicméně kolegium více zaujal první jmenovaný, a to svým výkonem v muzikálu Baron Prášil, kde hraje hlavní roli. V kategorii balet, pantomima a jiný tanečně-dramatický žánr zvítězili Zuzana Pokorná a Richard Kročil, v kategorii opera pak Christina Vasileva a Richard Haan. Jednou z nových tváří večera byl Ladislav Špiner z Východočeského divadla Pardubice, kterého prezidium Herecké asociace ocenilo coby herce do 33 let.

Zdeněk Svěrák oslavil 75. narozeniny

Scenárista, herec a autor textů k písničkám nejen pro děti oslavil v pondělí 28. března 75. narozeniny. Do povědomí veřejnosti se Zdeněk Svěrák zapsal hlavně působením v pražském Žižkovském divadle Járy Cimrmana, o jeho oblíbenosti svědčí i to, že v hlasování o nejvhodnějšího kandidáta na prezidenta mu momentálně patří osmé místo. On sám však do politiky vstoupit nechce. Po studiích českého jazyka působil Svěrák krátce jako učitel, v šedesátých letech začal s kamarády Jiřím Šebánkem a Karlem Velebným vysílat mystifikační „přímé přenosy" z nealkoholické vinárny U Pavouka. Právě tam se prý zrodil svérázný cimrmanovský humor. Přestože v divadle o sobě mluví jako o „profesionálním neherci", má na kontě i několik hlavních rolí – především ve filmech, ke kterým sám psal scénář. Kromě Vratných lahví a cimrmanovských komedií slavil úspěch především s oscarovým Koljou. Než se dostal ke scenáristice, chtěl se Svěrák věnovat především psaní povídek. A právě k nim by se nyní rád vrátil. „Nezříkám se myšlenky, že bych se ještě někdy vrátil k psaní pro film. Byl jsem kmenovým scenáristou svého syna a uvědomil jsem si, že to nejde do nekonečna. Věk je věk, on si musí najít někoho jiného, nebo si musí psát scénáře sám, jako to udělal u Kukyho. Když mu něco přinesu, myslím, že bude i rád, že se o ten návrat pokusím. Ale jinak mě teď baví psaní povídek. Ty mě tak nevyčerpávají," prozradil Svěrák v rozhovoru pro MF Dnes.

Sport

Atleti na evropském šampionátu v hale vybojovali čtyři medaile

Dvě zlaté, jedno stříbro a jeden bronz. Fanoušky české atletiky o víkendu 5. a 6.března potěšily výkony reprezentantů, kteří na halovém mistrovství Evropy vybojovali čtyři cenné kovy. Z pařížské haly Bercy si tituly mistryně a mistra Evropy odvezli čtvrtkařka Denisa Rosolová a překážkář Petr Svoboda, stříbro výškař Jaroslav Bába a bronz vícebojař Roman Šebrle. Pro Svobodu je to velká satisfakce po loňském nepovedeném finále na evropském šampionátu v Barceloně, kde skvěle rozběhnutý závod dokončil kvůli škobrtnutí až na šestém místě. V pátek 4. března si coby evropský lídr letošních tabulek doběhl pro svůj první titul v čase 7,49 sekundy. Zlato získala i Denisa Rosolová na trati 400 metrů v osobním rekordu 51,73 vteřiny. Po vyběhnutí z poslední zatáčky senzačně přesprintovala duo ruských favoritek a v cíli si už bývalá vícebojařka a dálkařka užívala největší úspěch kariéry. Bába se překvapivým druhým místem vrací mezi špičku. Nestačil jen na výškařského „démona", Ivana Uchova z Ruska, který dokonce útočil na světový rekord 244 cm. Na medaili čekal od svých bronzových umístění na olympiádě v Aténách a halovém mistrovství světa v roce 2004. Bronzem k úspěchu české výpravy přispěl i Roman Šebrle, který tak soupeřům vyslal signál, že je třeba s ním stále počítat. Během dvou dnů sedmibojařské soutěže ze sebe vydal maximum, i tak o medailové umístění bojoval až do posledních metrů závěrečného běhu na kilometr. Třetí místo uhájil před Eelkem Sintnicolaasem z Nizozemska, na druhé místo se před něj dostal domácí Nadir El Fassi a mistrem Evropy je Bělorus Andrej Kravčenko. Medailové úspěchy doplnila čtvrtým místem tyčkařka Jiřina Ptáčníková, půlkař Jakub Holuša doběhl pátý a dálkař Roman Novotný se po nesnázích v kvalifikaci umístil na osmé příčce. Pro Čechy je letošní medailová bilance nejúspěšnější od halového ME v Gentu, které se konalo v roce 2000. Tomáš Dvořák, šéftrenér atletické reprezentace, to vítá jako příjemné povzbuzení před srpnovým MS v Tegu a olympijskými hrami, které se konají za rok a půl v Londýně.

Konec zimy ve znamení domácích lyžařských šampionátů

* Ve Špindlerově mlýně se konalo mistrovství republiky ve sjezdovém lyžování. Největším lákadlem byl obhájce titulu Ondřej Bank. „Jo, jedu všechno," řekl serveru Erasport.cz. Po super-G a superkombinaci zvítězil v sobotu 26.března v obřím slalomu, a mistrem republiky se tak stal po třinácté v kariéře. Nedělní slalom však nejlepší český sjezdař nedokončil, z vítězství se radoval Kryštof Kýzl. O nejlepší český výkon mezi ženami se postarala Eva Kurfürstová. Favorizovanou Michaelu Smutnou porazila o devět setin.

* Špičky českého běžeckého lyžování potvrdily svou formu na harrachovském mistrovství republiky. Páteční sprint 25.března volnou technikou vyhrál favorizovaný Dušan Kožíšek, v ženách překvapila prvenstvím Martina Chrástková. Sobotní patnáctku volnou technikou ovládl 26.března dle očekávání Lukáš Bauer a na ženské desetikilometrové trati si pro vítězství dojela Ivana Janečková.

* Jablonec nad Nisou hostil o víkendu mistrovství republiky v biatlonu. I tady se představila domácí elita. Skvělou formu potvrdil v sobotu 26.března favorit Michal Šlesinger, který si s půlminutovým náskokem dojel pro zlato. V ženské kategorii se nejlépe prosadila Zdena Vejnarová, při střelbě minula pouze jeden terč. Na neděli byl plánován stíhací závod, nicméně kvůli špatným sněhovým podmínkám byl nahrazen supersprintem. Česká jedničkа, Jaroslav Soukup, prohrál o jedinou sekundu s Michalem Šlesingerm. „Z vítězství mám radost, ale možná ještě více se raduji z toho, že už sezona končí," přiznal dvojnásobný mistr na webu biatlonové federace.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Mons. Jan Vokál
novým biskupem královéhradeckým

Jeho Svatost papež Benedikt XVI. 3.března 2011 jmenoval Mons. Jana Vokála 25. biskupem královéhradeckým. Biskupství královéhradecké tuto událost prožilo při slavnostním shromáždění v kapli biskupství, kdy jméno nového biskupa oznámil Mons. Josef Kajnek, administrátor diecéze. Městu Hradci Králové zprávu zvěstovaly zvony na Bílé věži a katedrále Svatého Ducha (včetně mohutného sv. Augustina). Věřící královéhradecké diecéze se více než rok za nového duchovního pastýře modlili a nadále jej budou podporovat – nyní již nejen modlitbou, ale i při konkrétní spolupráci na životě církve.

Mons. JUDr. Ing. Jan Vokál, JU.D. se narodil 25. září 1958 v Hlinsku v Čechách jako druhé ze tří dětí Jana a Anny Vokálových. Vyrůstal v křesťanské rodině, první svátosti přijal v místní farnosti Narození Panny Marie. Po studiu Střední průmyslové školy elektrotechnické v Pardubicích absolvoval Fakultu elektrotechnickou ČVUT v Praze, kde v roce 1983 získal titul inženýr v oboru technické kybernetiky (Ing.). V září 1983 odešel do Říma, kde nastoupil do Papežské koleje Nepomucenum. Studoval filozofii a teologii na Papežské Lateránské univerzitě. Dne 5. července 1988 byl v Ellwangenu (Rottenburg-Stuttgart, Německo) vysvěcen biskupem Jaroslavem Škarvadou na jáhna a inkardinován do královéhradecké diecéze, z níž pochází. Pokračoval roční jáhenskou praxí v St. Dominic Parish (Northfield) a na St. Thomas University (arcidiecéze St. Paul-Minneapolis, USA). Na kněze byl vysvěcen papežem Janem Pavlem II. dne 28. května 1989 v bazilice sv. Petra ve Vatikánu. V letech 1989 – 1990 sloužil jako farní vikář v Epiphany Church (diecéze Peoria, USA) a 1. října 1991 nastoupil do služeb Státního sekretariátu (Sekce pro obecné záležitosti) ve Vatikánu, kde pracoval dodnes. Vystudoval Utriusque Iuris na Papežské Lateránské univerzitě v Římě, kde získal roku 2005 licenciát a roku 2008 doktorát. Je držitelem diplomu Kongregace pro bohoslužbu a svátosti (studium manželských kauz, 1991 – 1992) a diplomu Kongregace pro blahořečení a svatořečení (studium postulátů kauz, 2004 – 2005). Roku 2009 absolvoval rigorózní řízení v oboru ústavního práva na Univerzitě Karlově v Praze, kde získal titul doktora práv (JUDr.). V letech 1992 – 2005 byl Jan Vokál osobním sekretářem kardinála Corrado Bafile. Roku 2005 byl papežem Benediktem XVI. jmenován koadjutorem kanovnické kapituly při Papežské bazilice Panny Marie Větší v Římě, kde dosud vykonává kněžskou službu. Roku 1995, 1997 a 2009 byl členem papežského doprovodu při pastoračních návštěvách Svatého otce v České republice. Roku 1997 mu byl udělen titul kaplana Jeho Svatosti a roku 2007 titul papežského preláta. 28. září 2005 jej biskup Dominik Duka OP zařadil mezi čestné kanovníky Katedrální kapituly Svatého Ducha v Hradce Králové. 3. března 2011 jej Svatý otec jmenoval biskupem královéhradeckým. Mons. Jan Vokál hovoří anglicky a italsky, pasivně ovládá němčinu, polštinu a ruštinu.

Mons. Jan Vokál, přijme biskupské svěcení z rukou Tarcisia kardinála Bertoneho, SDB, vatikánského státního sekretáře, v sobotu 7. května 2011 v 16.30 hodin v bazilice sv. Petra ve Vatikánu. Slavnostní intronizace, při níž se ujme úřadu diecézního biskupa, se uskuteční v sobotu 14. května 2011 v 15.00 hodin v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové.

Sčítání lidu bude i projevem víry českých občanů
Napomoci mají i internetové stránky Jsemkatolik.cz

Při příležitosti letošního sčítání lidu, domů a bytů vznikla soukromá iniciativa, která nedávno uvedla do provozu internetové stránky www.jsemkatolik.cz a stejnojmenný profil na Facebooku. Mnohé české osobnosti se zde veřejně hlásí ke své katolické víře.

"Chtěli bychom touto cestou podpořit sebevědomí věřící části veřejnosti, která podle našeho názoru nepochopitelně setrvává v obavách z nepříznivých reakcí většinové společnosti," říká iniciátor akce Děpold Czernin. Na internetu se postupně objevují vyznání předních českých osobností, které vysvětlují svůj vztah k církvi a svěřují divákům, co je osobně přivedlo k víře. Jejich prohlášení ve formě video-spotu nebo psaného prohlášení najdete na: www.jsemkatolik.cz. (Lze se také stát fanouškem a účastnit se diskuze na: www.facebook.com/jsemkatolik.)

Motivem aktivity skupiny katolických laiků je snaha prezentovat víru jako přirozený a rozumný způsob životního směřování. Tuto aktivitu se rozhodly svým veřejným prohlášením podpořit mnohé význačné osobnosti naší země. Mezi jinými jsou to například herec Jan Potměšil, hudebník Jiří Pavlica, režisér Jiří Strach, ale také třeba novinář Martin Komárek či bývalý děkan Národohospodářské fakulty VŠE Jiří Schwarz.

Ačkoli je hlavním popudem pro tuto prezentaci víry letošní sčítání lidu, míří celá iniciativa podle svých iniciátorů dále do budoucna. Podle nich je totiž překvapivé, že navzdory faktu, že se v roce 2001 přihlásila ke křesťanství třetina obyvatelstva, postoj veřejnosti vůči katolické církvi této skutečnosti neodpovídá. Odtud také pramení pocit, že je třeba v této věci něco podniknout. "Víru nestačí žít v uzavřené komunitě. O víře musí svědčit náš život a své životní postoje musíme obhájit ve společnosti 21. století," říkají organizátoři iniciativy.

Podle zpráv České biskupské konference

Duhová kapka úspěšná

Děkujeme všem, kdo obdarovali potřebné děti v České republice

Iniciativou několika českých maminek v oblasti Chicaga vznikla vloni na podzim myšlenka, pomoci potřebným dětem v České republice a tak vznikl projekt Duhová kapka. Brzy na to se na různých místech, kam přicházejí naši krajané, objevily informační letáčky, sběrné krabice a pokladničky, do kterých se intenzivně shromažďovaly dary v průběhu prosince a ledna. Celé akci měl napomoci i benefiční dětský karneval v klubu České misie v Brookfieldu.

Naším konkrétním záměrem bylo pomoci dětem v Dětském diagnostickém ústavu v Liberci a předčasně narozeným miminkům skrze projekt Baby Klokánci občanského sdružení Zrnka v Čechách. Celá akce se neobyčejně vydařila a touto cestou bychom chtěli poděkovat všem, kdo k jejímu zdaru přispěli.

Děkujeme naprosto všem, kdo naši Duhovou Kapku podpořili. Děkujeme nejen těm, kdo přinesli dary, ale i těm, kteří se jakkoliv podíleli na uskutečnění celého projektu! – Bez Vás bychom to nedokázali, byli jste báječní!!!

Absolutně nikdo netušil, jak dopadne dětský karneval, který se uskutečnil 16.ledna 2011 v klubu České misie v Brookfieldu. Musíme říci, že jsme byli všichni velmi mile překvapení a dojatí. Jediné, co nás mrzelo, byl fakt, že se hala České misie nedá nafouknout, aby se tam ta spousta maminek, tatínků, babiček, tetiček a především dětiček v krásných kostýmech pohodlně vešla.

Pořídili jsme spoustu krásných fotek, které jste si také měli možnost předplatit, a které byly rozeslány poštou. Prodala se spousta jídla, pití a zákusků, ale podle všeho se děti, díky pestrému programu Páji, parádně bavily. Díky Vaší zásluze a dobročinnosti byl čistý zisk z tohoto odpoledne celých 1500 dolarů.

Po dobu dvou měsíců jsme také měli v kostele České misie a v Café Prague krabice a kasičky, do kterých jste štědře přispívali jak věcnými, tak finančními dary. Nasbíralo se obrovské množství dětského oblečení a hraček a vybralo se dalších 700 dolarů.

Projekt Duhová kapka nakonec disponoval s úžasnou částkou $2200. Za to jsme pořídili 34 rukou Zakys, přes 40 ks oblečků, čepiček, ponožtiček, či sad a kompletů pro Preemies, 1440 ks mini plenek pro Preemies, přes 20 ks parádních zimních i jarních bundiček a sadu tepláčků pro děti 3-6 let do Diagnostického ústavu v Liberci, kterým mimo jiné putuje i velké množství trojhranných tužek a pastelek, které jsou velmi vhodné pro správné držení ruky pro předškoláčky, dále mnoho skládaček puzzles, samolepek a jiných pomůcek podporujících dětskou tvořivost.

Vámi darované dětské oblečení, hračky a ostatní zakoupené věci naplnily 13 obřích krabic, které nyní plují lodí do Čech. Celou zásilku nám společnost Tatra Shipping umožnila doručit přes oceán zdarma a nám zbylo zaplatit pouze za rozvoz po Čechách a to za velice přijatelnou cenu. Touto cestou jim mnohokrát děkujeme, protože právě tato pomoc, která ušetřila mnoho peněz za poštovné, velmi umocnila naši i Vaši snahu a dala celému projektu větší smysl.

Paní Ing. Ivana Antalová, která je koordinátorkou projektu Baby Klokánci, zaměřeného na předčasně narozená miminka, který organizuje občanské sdružení Zrnka v Čechách, byla naším počínáním velmi dojata a máme všem, kdo jakkoli při-spěli vyřídit velké „DÍKY"!

Rádi bychom zdůraznili, že to vše bylo možné jen díky velké pomoci mnoha dobrovolníků. Především bychom chtěli poděkovat Mons. Dušanu Hladíkovi a jeho bezvadnému týmu, z České misie, kteří obětavě vyšli vstříc, nabídli potřebné prostory a nezištně všichni přiložili ruce k dílu. Náramně velké díky také patří: Páje, DJ Delfínovi, Vlastě, fotografce Danče, sestrám Murárikovým, Miladě z Café Prague, Peterovi a Romanovi z Tatra Shipping, TV-Online, Vltavě, Bistru Grand, fotografce Míše, Igorovi ze Slovak Chicago, panu doktoru Fischerovi a všem ostatním, kteří nás byť i jen morálně podpořili.

Za nás za všechny z projektu Duhová kapka musíme říci, že jsme stále nadšení a nabití energií, kterou jste nám dodali svou lidskostí, zájmem a rozhodnutím aktivně se podílet tam, kde se dá něco změnit.

Ze srdce všem děkujeme

Jana, Helena, Lucie, Veronika, Sylvia, Eva, Ania...

duhovakapka@email.cz
http://duhovakapka.web.officelive.com

S erbem českého lva a Petrových klíčů

Před 200 lety se 28.března 1811 narodil sv. Jan Nepomuk Neumann

„Jene, já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého."

Až k tomuto čtvrtku před Smrtnou nedělí, až k tomuto 28. březnu 1811 bych rád pronikl. Ještě museli svítit, když mě nesli ukázat mamince. Všechny bolesti byly zapomenuty, když slyšela, že se jí narodil chlapec. Tatínek pak budil Kateřinu, Verunku, Johanku a Luisinku zpěvavým: „Tak, děti, vstávat. Pán Bůh vám poslal bratříčka, Johánka, víte? Až se pomodlíte, tak se na něj smíte podívat."

Všechny mi pak dělaly křížek na čelo, ale jen tak zlehýnka, jako by se dotýkaly chmýří.

Navečer mě pak kmotříček hrdě nesl do kostela sv. Jakuba. On i jeho žena Barbora si vzali božíhodové šaty; zvláště kmotřenka v zelenavých, sametových šatech, a protože byla vždycky zimomřivá, tedy v nezbytném tříčtvrtečním kožíšku, byla vyparáděná jako nevěsta.

Hrstka lidí pod gotickou klenbou kostela, blízko křtitelnice, tři rozžaté svíce, pan děkan v rochetě s fialovou štolou ... voda padá na mé čelo, stéká ... a ta slova ... a vzývání Nejsvětější Trojice.

Také už byla noc, když přišel Nikodém k Ježíšovi.

„Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha svatého, nemůže vejít do Božího království."

Kolikrát to ještě Mistr opakoval svým učedníkům, než pochopili, že je to jediný most vedoucí do království pravdy, spravedlnosti a lásky.

Končilo první století od doby, kdy se Slovo stalo tělem, a apoštol Jan zapisuje tato Ježíšova slova a odpovídá nejen na Nikodémův údiv, nýbrž i na náš: „Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se znova narodit. Vítr vane, kam chce; slyšíš, jak hučí, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodí z Ducha."

Ve čtvrtek před Smrtnou nedělí, v prachatickém farním kostele sv. Jakuba, jsem se narodil z Ducha svatého. Stal jsem se účastným božského života, mou duši naplnil tep milosti.

Myslím na vodu, kterou Bůh od počátku připravoval k mému křtu, vždyť už na počátku časů, když se Boží Duch vznášel nad vodami, dal vodě moc života a požehnal ji. V přívalech potopy jsi, Pane, zničil hřích a voda se stala znamením nové spravedlnosti a nového života. Myslím na vody Rudého moře, které se rozestupují před těmi, kteří vycházejí z otroctví a směřují do Zaslíbené země, do Tvého království. Je mi drahá voda Jordánu, kterou Tě křtil Tvůj předchůdce, Jan Křtitel, a klekám před tajemstvím krve a vody, která vytryskla z Tvého probodeného srdce.

Žiji ve společenství věřících, jejichž vírou, nadějí a láskou proudí božský život. Otevírá se přede mnou nedozírnost tvých slov k učedníkům po Tvém Zmrtvýchvstání: Jděte a učte všechny národy a křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Sám na sobě zakouším, jakou moc má Tvé slovo, jaké světy po něm vznikají a co všechno povstává z ničeho. Tvůj obraz ve mně byl 28. března 1811 navečer omyt a z vody a Ducha svatého jsem povstal jako nový člověk.

V teplé farní kanceláři jsem blaženě usnul. Povijan nenechal v peřince ani jedinou skulinku, abych musel protestovat pláčem. Hlasy pana děkana a kmotrů mi nevadily ani trochu.

Otec, Filip Neumann, narozený 24. října 1774 v Obernburgu v Bavorsku.

Matka, Anežka, rozená Loebisch... pan děkan se nemusel ani příliš vyptávat. Sezdával mé rodiče, křtil všechny mé sestry a nyní i moji maličkost.

„A tu mi to podepíšete." Obrátil se na závěr na kmotříčka.

Vypsanou rukou se podepsal - Jan Marek.

Kmotřenka měla takové kudrlinkovaté písmo: Barbora Marková.

„A kdopak mu vybral za patrona sv. Jana z Nepomuku?" Prohodil pan děkan, když zavřel matriku a zasunul ji do regálu.

„To je přání pana otce," ozvala se kmotřenka, „on je velikým ctitelem zemských patronů. Už prvního synka chtěl pojmenovat po zemském patronu sv. Václavu; avšak v ten nešťastný listopadový den Tonička, pamatujete se, pane děkane, ta Strakotinská, jeho první žena, ztratila při porodu tolik krve, že umírala. Pokřtili tedy nouzově dítě a v tom rozrušení zapomněli docela na přání pana otce. Matka i dítě krátce po sobě zemřely."

* * *

Tatínek mě rád brával s sebou do kostela. Cupital jsem před ním a slyšel, jak těsně za mnou vrzají jeho vysoké boty. U kropenky mě nazdvihl, abych mohl omočit prsty ve svěcené vodě, a pak se pozorně díval, jak umím dělat velký kříž. Podíval jsem se vždycky vzhůru ... tehdy se mi tatínek zdál velikánský, ne-li jediný velký člověk... a když mžikl, že je spokojen, vešli jsme do hlavní lodi a usedli v některé volné lavici. Tatínek neměl rád vyhrazená místa. Potřeboval klid pro modlitbu a

ne, aby byl na očích celého kostela. Klečel jsem, nebo potom i seděl vedle něho a ani nedutal. To mi nedělalo nikdy potíže. Stejně kdybych se nějak roztěkaně ohlížel, stačil jen pokyn očima: Dívej se na oltář! - a přešla mi chuť vejrat po ostatních.

Na vánoce jsme po mši svaté zašli do boční kaple, kde byl betlem. To byla pro mou fantasii úplná pokladnice. Osoby, o nichž mi maminka tolikrát vyprávěla, jsem nyní viděl jako krásně vyřezávané figurky. Nemusel jsem ani přivírat oči. Pro mne byly jako živé, jen jen promluvit. Ježíšek v jesličkách na opravdové slámě a jen tak bez peřinky jako ostatní děti u nás. P. Maria klečící vedle něho, a sv. Josef, opírající se o poutnickou hůl... a pastýři, anděl s nápisem „Gloria in excelsis Deo", a veliká kometa, a těch oveček, a pak i tři králové a za nimi i jeden velbloud, a v pozadí město na skalách... a pak už zdi kaple ...

Byla to zvědavost nebo povznášející úchvat? Nevím. Mé oči klouzaly vzhůru ke klenbě.

Zatahal jsem tatínka za kabát. On se ke mně sklonil a já mu šeptal svůj objev:

„Tatínku, proč je ta klenba tak zčernalá jako po nějakém ohni?"

Položil jen prst na ústa a ještě chvíli se mlčky díval na betlem. Sotva jsme ale vyšli z kostela, začal mi vyprávět:

„V kostele, Johánku, hovoří každý z nás s Pánem Bohem. Tam se nesluší bavit se o jiných věcech mezi sebou ... ta ohořelá klenba, a podívej se, i támhle ta vyhnutá okenní mříž jsou dodnes výmluvným svědectvím na 85 prachatických mučedníků pro víru. Byli v té boční kapli Žižkou upáleni. V husitských válkách nechtěli Prachatičtí Žižkovi vydat katolické kněze a přijmout heretiky. Táborské vojsko oblehlo město. 235 obránců padlo na hradbách. Táborité pak po dobytí města vydrážděni nebývalé houževnatým odporem Prachatických vyhladili všechno živé ohněm a mečem. Odvlekli jenom hrstku žen a dětí. Těch 85 prachatických měšťanů, kteří odmítli přijmout husitskou víru, bylo uzavřeno do boční kaple chrámu sv. Jakuba a shora na ně házeli hořící smolné věnce. Uvěznění se v zoufalém pokusu snažili vylomit okenní mříž, avšak jen ji trochu vyhnuli. Plameny byly rychlejší."

Na můj malý, rozoumek toho bylo najednou nějak příliš mnoho: mučedníci pro víru, upálení člověka za živa, husité, Žižka, smrt pro víru, heretici... víc jsem jen tušil, co je pro tatínka dobrem a co považuje za horší zlo než smrt. Ale lichotilo mi, že se mnou mluvil jako s dospělým. Vždyť už jsem se také uměl podepsat a pan katecheta Schmidt mě několikrát pochválil před celou třídou, jak jsem pilný v náboženství. Nebylo to jen z čiré vědychtivosti, nehnala mne také touha vyniknout nad ostatní, spíše mi šlo o to, abych mohl co nejdříve přistoupit k sv. přijímání. Když jsem viděl rodiče a sestry, jak každou neděli vystupují z lavice a jdou k mřížce a já musel zůstat sedět, připadal jsem si před celým kostelem jako na lavici hanby. Každý večer jsem přidával jeden Zdrávas, aby P. Maria mé trápení zkrátila. Tehdy to bylo pro mne velikánské trápení!

O velikonocích oznámil pan děkan, že koncem června přijede pan biskup Růžička na generální vizitaci.

V první hodině náboženství pak P. Schmidt četl seznam vybraných, kteří se budou připravovat na první sv. přijímání. Když jsem uslyšel své jméno a že pan biskup bude udělovat zároveň sv. biřmování, a že každý z nás musí mít kmotra... má přání i mé nejodvážnější sny najednou nějak pokulhávaly za během událostí.

Pan biskup přijel v kočáře. Z kostelní věže se ozvaly fanfáry trubačů a pak hned zvony. Před kostelem se shromáždilo tolik kněží, že jsem jich dosud nikdy tolik neviděl pohromadě, a pan starosta a všichni radní a maminka s tatínkem stáli hned vedle nich. Maminka tiskla modlitební knížky na hruď. Měla asi větší trému než já. Ale básničku pro pana biskupa na uvítanou jsem odříkal bez jediného zadrhnutí. I můj kmotr od biřmování zářil:

„Jako že se jmenuju František Xaver Míka," začínal slavnostně při společné večeři u nás, „a nemysli si, nejsem žádný prorok, ale nosíš nyní jméno velikého světce, apoštola Indie. Sv. František Xaverský to byl Kristův oheň... takových kdybychom měli dnes!

Kaple sv. Jana Nepomuka Neumanna v kostele sv. Jakuba v Prachaticích

Však co není, může být. Ještě není všem dnům konec, a ty, Johánku, no, líbíš se mi... dá-li Bůh, může být z tebe něco velkého."

Usmíval jsem se, ale víc nad dobrou bábovkou, kterou maminka upekla.

P. Josef Koláček, SJ
Z knihy: Magnificat z Nového světa
Zájemcům můžeme z našich starých zásob knihu zaslat.

* * *

Sv. Jan Nepomuk Neuman se narodil 28. března 1811 v Prachaticích. Po vystudování teologie v Českých Budějovicích a v Praze odjel do Severní Ameriky, kde byl roku 1836 vysvěcen na kněze a horlivě působil jako misionář. V roce 1840 vstoupil do kongregace redemptoristů. V roce 1852 se stal biskupem ve Filadelfii. Založil 80 kostelů a asi 100 katolických škol, především pro přistěhovalce z Evropy. Zemřel náhle 5.ledna 1860. V roce 1963 byl prohlášen za blahoslaveného a v roce 1977 za svatého.

Srdečně Vás zveme na

Duchovní cvičení

v kostele České misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Program bude následující:

Pátek 15.dubna 2011 od 6:30 p.m.

6:30 p.m. Křížová cesta
7:00 p.m. Mše svatá
První meditační promluva: Lidská svoboda (Marnotratný syn)

Sobota 16.dubna 2011 od 10:00 a.m. do večera

10:00 a.m. Druhá meditační promluva: Hřích (konflikt)
11:30 a.m. Třetí meditační promluva: Odpuštění, smíření
1:00 p.m. Společný oběd v klubu misie
2:30 p.m. Čtvrtá meditační promluva: Setkání s Ježíšem
Adorace a příležitost ke svaté zpovědi
6:00 p.m. Modlitba svatého růžence
6:30 p.m. Mše svatá s liturgií květné neděle
svěcení kočiček, zpívané pašije

Květná neděle 17.dubna 2011 od 10:30 a.m.

10:30 a.m. Mše svatá, svěcení kočiček, pašije podle Matouše
12:00 noon Pátá meditační promluva: Setkání se Zmrtvýchvstalým
1:00 p.m. Společný oběd v klubu misie
2:00 p.m. Křížová cesta
Závěrečná beseda

Duchovní cvičení povede

P. Jan Komárek z Moravy,

dřívější provinciál salesiánů v České republice

Najděte si čas na duchovní obnovu a povzbuďte k ní i své přátele.
Snažte se prožít v usebranosti a hluboké zbožnosti Svatý týden a Velikonoční svátky.

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 16.dubna 2011 - 6.30 hod. večer

Neděle 17.dubna 2011 - 10.30 hod. dopoledne

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše
Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 21.dubna 2011 - 7.30 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 22.dubna 2011 - 7.30 hod. večer

Památka umučení Páně

Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana
Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 23.dubna 2011 - 7.30 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody, slavná obnova křestních slibů, křestní slavnost a biřmování, mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes Královno, svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - Neděle 24.dubna 2011

10.30 hod. dopoledne

Slavnostní mše svatá. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík - Telefon (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

kresba paní Milady Červinkové z roku 1974

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci a vděčnou vzpomínkou oznamujeme všem přátelům a známým, že byla povolána na věčnost naše milovaná maminka a babička, paní

Milada Červinková

Narodila se 30.května 1922 v Chicagu.
Zemřela 7.ledna 2011 ve Wadebridge v Anglii
v požehnaném věku 88 let.

Camilla,dcera a Milena, dcera s manželem Fredem Heather a Michael, vnoučata

Paní Červinková byla dlouholetou choreografkou a předsedkyní taneční skupiny Beseda. Členové této skupiny z Chicaga, Berwynu a okolí s vděčností vzpomínají na neúnavnou práci paní Mileny i jejího zesnulého manžela Mirka i celé jejich rodiny. Bylo to bezpočtu hodin času, který věnovali při nácviku nás mladých, aby naše vystoupení měla úspěch. Rádi na ty časy vzpomínáme.

Prosíme i Vy věnujte paní Červinkové tichou vzpomínku a modlitbu.

Členové taneční skupiny Beseda a přátelé

Úmrtní oznámení

V hlubokém zármutku oznamuji všem přátelům a známým, že mně navždy odešla má milovaná manželka

Zdenka Sudíková

Narodila se 23.června 1924 v Běříně u Příbrami v Čechách.
Byla profesorkou matematiky a fyziky na gymnáziích
v Kolíně a v Praze. Do USA přišla v roce 1969
a pracovala v Continental Bank v Chicagu.
V Americe podporovala krajanské organizace
a vlasteneckou činnost. Byla dlouholetou členkou
České misie a štědrou podporovatelkou katolické církve.
Zemřela 8.března 2011 po dlouhé nemoci.
Rozloučili jsme se s ní 11.března v pohřebním ústavu
Lakeview na Belmont Avenue v Chicagu.
Její popel bude uložen v rodné vlasti.
Mše svatá za spásu její duše bude obětována v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 1.května 2011 v 10.30 dopoledne.

Děkuji všem, kdo se s ní přišli na poslední cestě rozloučit a vzpomenou si na ni v modlitbě

Jaroslav Sudík, manžel

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

srdečně zve členy, přátele a známé na zajímavý večer
v úterý 12.dubna 2011 v 7 hodin večer
ve společenské místnosti České Misie,
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

Díky místopředsedovi SVU, Tony Jandáčkovi, jsme získali dva dokumentární filmy nazvané

Klenoty pražské architektury

1. Obecní dům – postavený v roce 1906, který je nejokázalejší stavbou pozdní secese
2. Pražský orloj – zasazený do gotické architektury z počátku 15. století, obnovený po roce 1948

Pojďte se s námi projít krásnými prostorami Obecního domu se známou Smetanovou síní a nahlédnout do unikátního mechanismu astronomických hodin historického orloje, který funguje již přes 600 let.

Těšíme se na Vaši návštěvu 12.dubna
a stálou přízeň a podporu.

Dobrovolný dar $ 3.00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago.

Radostné Velikonoce přeje

Czech voice of Cleveland

„Joe Kocab“

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Srdečné přání

Slavný nebešťane, tobě v plesu
nejvonnější kytku z jara nesu:
lilii a fialinku,
roztomilou konvalinku,
ó svatý Josefe!

Našemu milému duchovnímu Otci

Mons. Josefu Šachovi,

který 22.dubna oslaví své 92.narozeniny,
na přímluvu jeho patrona sv.Josefa vyprošujeme
hojnost Božího požehnání, dobré zdraví a dostatek sil.
Děkujeme Vám, za celoživotní obětavou službu
s upřímným přáním:
Ať Vám Hospodin žehná
po všechny dny Vašeho života.

John Novotný a krajané od Pacifiku

Se vzpomínkou v modlitbě
a přáním všeho dobrého se připojují
Mons.Dušan Hladík a věřící z Chicaga

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Česká misie v Chicagu Vás zve na

POUŤ DO ŘÍMA

Ve dnech 2. až 9.října 2011

Ubytování bude zajištěno v českém poutním
domě Velehrad, který se nachází asi 10 minut
pěšky od Vatikánu a chrámu sv.Petra.
Ubytování je ve tří a čtyř lůžkových pokojích.
Cena za osobu a den,
včetně snídaně a večeře je $ 50,-
Program pouti bude organizován podle zájmu
společně nebo individuálně s možností návštěvy
všech bazilik a významných míst v Římě.
Doprava do Říma letecky, cena dle
aktuální nabídky leteckých společností.
O pouť je velký zájem, takže se přihlaste co nejdříve.

Přihlášky a bližší informace:

Mons. Dušan Hladík
Tel. (708) 255 5117
Mobil (708) 533 1050

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA KULTURNÍ AKCE

Česká misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

POMLÁZKOVOU ZÁBAVU & KOŠT VÍNA

na Velikonoční neděli 24.dubna 2011
od 12:00 do 7:00 večer

K tanci a poslechu hraje

CIMBÁLOVÁ MUZIKA

K obědu bude smažený řízek s bramborovým salátem.
Jako specialita se bude podávat
selský talíř s domácími uzeninami a sýrem.

Vstup $ 12,-

Každý za to dostane v hodnotě $ 10,-
poukázky na úhradu občerstvení
a pamětní skleničku na víno.

Při této akci proběhne

Výstava vín a ochutnávka vzorků

Bližší informace podá Fr.Hladík
708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

OSLAVU DNE MATEK

Taneční zábava
na oslavu našich
maminek a babiček bude

v sobotu 7.května 2011
od 8:00 pm do 1:00 am

K tanci a poslechu hraje

Skupina KEY BAND

Eva & Boris

Dobré jídlo a pití bude zajištěno.

Vstup $ 10,-

Bližší informace
708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Osobně a živě

KYTAROVÝ VIRTUOS PROF. VLADISLAV BLÁHA

Hudební lahůdka

Česká misie zajistila pro naše zdejší krajanské společenství vystoupení jednoho z předních českých klasických kytaristů prof. Vladislava Bláhy z Brna. Mnohým zde je již znám z dřívějšího koncertování v oblasti, kdy koncerty pořádala trampská osada Dálava. Bude zde letos po sedmé. Sedmička - to je šťastné číslo. Pro nás tedy rozhodně. Vladislav Bláha je docentem na Janáčkově akademii muzických umění v Brně a profesorem na brněnské konzervatoři. V roce 2004 získal doktorát hudebních věd na Akademii muzických umění v Bratislavě, je předsedou České společnosti klasické kytary a také ředitelem vždy nejvýš úspěšného Mezinárodního kytarového festivalu v Brně, jehož XX. ročník proběhne letos v srpnu.

Ale nemá cenu ohromovat tituly. K posouzení jeho světově vysoké umělecké kvality stačí vyjádření kritiků. Shodují se v tom, že Bláhovo zahrání jím zvolených nebo jemu věnova-ých skladeb je vynikající, výstižné, ojedinělé. Vychvalují jeho bravurní techniku, náročnost vybraných děl, strhující způsob přednesu i procítěnost.

Přesvědčíme se o tom osobní účastí na Bláhově vystoupení **v kostele naší České misie v neděli 10.dubna 2011. Začátek koncertu je v 5.00 hodin v podvečer. Dar 15,- USD.**

A že nebude nouze o neopakovatelný zážitek, k tomu napomůže světová premiéra - programový bonbónek - Concerto Estro Armonico, dílo Antonia Vivaldiho pro smyčcový orchestr, které prof. Bláha zvládne hraním na jednu kytaru.

Bláhovo vystoupení v Chicagu je poslední štací jeho turné v USA. O jeho koncertování byli informováni i američtí přátelé klasické kytary. Závěr: přijít v hojném počtu, přivést známé a další zájemce, a hlavně přijít **ZAVČAS!** Začátek koncertu bude přesný, žádná akademická čtvrthodinka, protože prof. Bláha hned po koncertu odjíždí na letiště k odletu do Čech. Během vystoupení nebude také nikdo vpuštěn dovnitř. Proto **PŘIJĎTE OPRAVDU VČAS!** Na shledanou na koncertě, ze kterého budeme možná odcházet v okouzlení nad uměním jednoho z našich předních českých umělců.

Eda Vedral, šerif v.v.

Program koncertu prof. Vladislava Bláhy

v neděli 10.dubna 2011 v 5.00 hodin v podvečer

v kostele České misie
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513

Antonio Vivaldi:	**Concerto Estro Armonico, Op.11, No. 3**
Jorge Morel:	**Recuerdos de un viaje**
Manuel de Falla:	**Miller's Dance (Farruca)**
John W. Duarte:	**Variations on a Catalan**
Štěpán Rak:	**Elegy**
Joaquin Rodrigo:	**Sonata a la Española**

Lékařka vzkříšena třetí den

Příběh Tatiany Belous z Ukrajiny, která byla po 72 hodinách vzkříšena z mrtvých

Tatiana Belous se narodila 1947 v Oděse na Ukrajině. Její otec byl vysoký vojenský důstojník. Sama byla vychována v duchu největšího ateizmu. Byla mistryní sportu, členkou komsomolu, kandidátkou komunistické strany. Vystudovala medicínu a stala se lékařkou. Při vyšších studiích jako tajemnice stranické organizace dostala za úkol udělat přednášku o tom, že Bůh neexistuje. Při studiu bible v zakázaném oddělení státní knihovny, když namátkou otevřela na textu o obrácení sv. Pavla, uslyšela tajemný hlas: „Tatiano, proč mě pronásleduješ?" To ji vyprovokovalo k hledání Boha. V kostele pravoslavné církve byla odmítnuta, setkala se brzy na to se společenstvím letniční charismatické církve, kde prožila svou konverzi. Provdala se za hluboce věřícího muže, tehdejšího námořního kapitána, vychovali spolu pět dětí. Pro své náboženské přesvědčení oba ztratili své zaměstnání. Víru však nezapřeli. Celý její život je velkým svědectvím o Bohu a Ježíši Kristu. V tomto velikonočním čísle Hlasů národa přinášíme její osobní vyprávění přepsané z televizních rozhovorů o tom, jak byla po 72 hodinách vzkříšena z mrtvých. Stalo se to 30.prosince roku 1991.

Kdy jste se dověděla o své nemoci?

V roce 1990 jsem začala mít bolesti hlavy. Byly stále silnější. Jako lékařka jsem zpozorovala symptomy, ale nechtěla jsem jim věřit. Stále jsem si říkala. To je únava, nepůjdu na prohlídku. Nešla jsem na prohlídku, protože jsem se bála, že se mi moje podezření potvrdí. Nakonec mi stanovili diagnózu – sarkom – rakovinový nádor mozku v čelní oblasti.

Jak probíhalo léčení vaší nemoci?

Zpočátku, jako obyčejně po stanovení diagnózy, jsem prošla několik cyklů chemoterapie a tři cykly ozařování. Při chemoterapii jsem brala naráz i půl sklenky léků. Z hlavy mi slezly všechny vlasy a byla jsem úplně holohlavá. To co dnes vidíte na mé hlavě, jsou už nové vlasy, které mi později narostly. Pán mi dal nové vlasy a já o tom vydávám svědectví, aby ti, kteří dnes mají takovou nemoc, jako jsem měla já, neztráceli naději, ale věřili, že Bůh má moc dát jim vlasy nové.

Jak vám léčení pomohlo a jaká byla prognóza?

Když jsem dostala do rukou výsledky nového vyšetření, viděla jsem, že léčba nepomohla. Mám rakovinu mozku ve čtvrtém stádiu, zbývá mi 15 až 20 dní života. Vrátila jsem se domů a manžel se mě ptá: „Tak co, dostalas výsledky?" Odpověděla jsem: „Ano. Za 15 dní jsi vdovec." Říkám mu: „Podívej se, nádor už je v celé čelní části hlavy a všade jsou metastázy."

Pán mi kdysi řekl, že mi dá v životě oporu. Tou oporou se stal můj muž. Tem mi v této chvíli řekl: „Já nevím, co tam napsali ti tví doktoři. Mě zajímá, co říká Pán. Bůh je věrný svým slibům. Já té diagnóze nevěřím."

Co řekl Bůh a jaká byla reakce vašeho manžela?

Pán řekl: „Bude žít." A můj manžel to přijal srdcem. Když lékaři řekli, že mi nezbývá ani měsíc života, aby se na to rodina připravila, on řekl: „Ne" Bůh mu dal vizi, že ruce chirurga povedou ruce Boží. Trval na tom, že je třeba, abych šla na operaci. Naléhal tak silně, že mě nakonec na operaci vzali.

Kde a kdy proběhla vaše operace a kdo vás operoval?

Operace proběhla ve 411. vojenské nemocnici v Oděse 27.prosince 1991 v 10 hodin dopoledne. Operoval mě profesor Semenčenko.

Žije ještě?

Ne. Asi rok po těch událostech odešel na věčnost. Ale obrátil se. Po tom, co se se mnou stalo, se profesor obrátil. Vždy, když si na něj vzpomenu, začínám plakat. Nikdo mě totiž nechtěl operovat se sarkomem ve čtvrtém stádiu rozpadu. Manželovi říkali: „K čemu ti to je, vždyť jí zbývá jen několik dní života." Ale on odpovídal: „Ne. Pán jednou řekl, tak to tak bude."

Věděla jste, co vám budou dělat?

Ano. Jsem lékařka. Měli provést trepanaci lebky – otevřít lebku a odstranit nádor. Rozhodli se odstranit jen hlavní nádor a metastázy zatím nechat.

Jak probíhala operace?

Měla jsem strach, aby mě dobře uspali, aby dali správnou narkózu, abych nic necítila. Najednou všechno vidím a kontroluji. A tu anesteziolog říká: „Tlak klesá. Puls neznatelný." Říkám si: „Koho to operují a kvůli čemu? A proč jsem v tak nevýhodné pozici a dívám se na to shora?" – Rozumíte co se stalo? – Vyšla jsem z těla, aniž bych si toho všimla. Postavila jsem se vedle lékaře a dívala jsem se koho to operují a či je ta rozřezaná hlava... Uviděla jsem tvář a pochopila, že jsem to já. Byla jsem zmatená. To přece nemůže být pravda. Podívala jsem se na sebe – to jsem já... a tamto jsem také já. Až teď jsem pochopila, že jsem mrtvá. – Zemřela jsem! – A začalo oživování: „Od stolu! Výboj!" – slyšela jsem, co říkali lékaři. Moje tělo se zatřáslo od silného elektrického výboje a mě se něco jakoby provazem snažilo vtáhnout do mého těla.

Vašeho ducha vraceli do těla?

Ano, ale já nechci, já se bráním. Profesor se podíval na hodinky a řekl: „Konec. Už je to zbytečné. Odpojte krev, ta je potřebná pro živé." A pokračoval: „Kdo to řekne manželovi?" „Samozřejmě, že já," odpověděla jsem. Profesor se však neptal mě. On mě neviděl. Vyšla jsem na chodbu. Manžel a dva bratři z našeho společenství tam klečeli a modlili se. Přišla jsem k manželovi a říkám: „Slávku, já jsem živá." Zvedl oči, ale neuviděl mě. Tu vyšel profesor a řekl: „My nejsme bohové. My jsme vás varovali. – Zemřela." Můj manžel vstal z kolenou a řekl: „To není pravda. – To není pravda. V Bohu se nikdo nemůže zklamat. On řekl: Bude žít! – Tak ona je živá." – A já tam stojím a souhlasím: „Samozřejmě, že jsem živá." Ale oni mě nevidí. Ani manžel, ani profesoři, nikdo mě nevidí. Bylo to takové nepříjemné, že mě neviděli. Říkám si: „No tak dobře, nebudu tady s vámi stát. Jdu dál." Věděla jsem, že musím jít. Věděla jsem, že jdu domů, tam, kde mám být.

V pátek 27.prosince 1991 během operace, kterou vedl profesor Semenčenko paní Tatiana Belous zemřela. Mrtvé tělo odvezli hned na pitevnu a začali pitvat.

O tom, co Tatiana Belous prožívala po své smrti, jak stanula před Božím trůnem a slyšela Boží soud, jako viděla nebe a peklo a setkala se tam s některými příbuznými a známými a jak byla vrácena zpět do života přineseme svědectví v dalším čísle Hlasu národa. Nyní se omezíme na zprávu o jejím vzkříšení.

Existuje oficiální lékařský dokument o vaší smrti?

Byl vydán úmrtní list. Ale pak ho zrušili. Aby byl vydán úmrtní list, musí se odevzdat občanský průkaz zemřelého. Když jsem se vrátila zpět do života, abych dostala nový občanský průkaz, musela jsem odevzdat úmrtní list. Byli jsme v těžké situaci. – Dneska je to lehké udělat xerokopii, ale v roce 1991 xeroxy nebyly. Nikoho ani nenapadlo udělat fotokopii. Zkusili jsme udělat obyčejnou kopii (opis), ale žádný notář ji nechtěl ověřit. Říkali: „Co to je za nesmysl?" Tak jsme to nechali být. Sami jsme se k tomu nepostavili zodpovědně. Ale myslím, že kdybychom dnes dali žádost do archivu, že by to měli vydat. Dnes se otevírají i archivy KGB, takže si myslím, že by se to mělo najít, protože na základě úmrtního listu mi vydali nový občanský průkaz.

Jak dlouho bylo vaše tělo v pitevně?

72 hodin. Tak to bylo zaznamenáno. Rozřezali mi břicho, hrudník i hlavu. Nedělali mi klasickou pitvu. Pitvali mě netradičním způsobem, protože ještě jako studentka medicíny jsem odkázala své tělo lékařské fakultě. Dali ho proto studentům. Studenti se na mrtvých tělech učí dělat operace. A tak se na mně učili dělat operace. Stopy zůstaly na těle. Děkuji Bohu, že mě pitval slabší student, protože, kdyby mě pitval jedničkář, vyoperoval by mi hodně orgánů. A tak – chvála Bohu – mi vyoperovali orgány jen z oblasti pánve. A bez nich mohu klidně žít. Když jdu dnes na prohlídku, lékař, který neví, jak to se mnou bylo, se ptá: „A proč vám vyoperovali toto? A proč tamto?" Odpovídám: „Mrtvoly se nikdo neptá."

Co se mezi tím dělo doma?

Všichni dělali přípravy na pohřeb. Sháněli všechno potřebné, vyklízeli nábytek, aby se mohla vystavit rakev, ale manžel se ničeho neúčastnil. Zůstal klidný, nepropadal panice a modlil se: „Pane, já vím, že ty jsi všechno zařídil. Já ti věřím." Modlili se též bratři ve společenství. I přes všechny zákazy za doby totalitního Sovětského svazu byli s manželem v nemocnici a modlili se. Po mé smrti se znovu modlili a utěšovali rodinu.

Třetí den po smrti v pondělí 30.prosince 1991 Ježíš Kristus svou všemohoucností zemřelou paní Tatianu Belous vzkřísil z mrtvých.

Jak došlo k vašemu vzkříšení?

Otevřela jsem oči. Myslím si: „Kdo to může tak křičet?" Uviděla jsem místnost, na stěně kachličky, na podlaze vidím sedět ženu v mokrém bílém plášti, vedle ní převrácený vylitý kbelík, na podlaze vedle ní leží smeták, ona vztahuje ruku a

vyděšeně křičí: „Áááááá!“ Slyším, že nejen křičí, ale i sténá. Sedla jsem si, špatně jsem viděla, tak jsem si sáhla na čelo: „Aha,“ říkám si, „vždyť mi nezašili hlavu.“ Ptám se jí: „Co křičíš?“ Lépe, kdybych se neptala. Ubohá žena zbledla jak stěna. Říkám jí: „Neboj se, nekřič!“ Ona začala po čtyřech utíkat co nejrychleji ke dveřím a vyklouzla ven. Začala mi být zima. Podívala jsem se a vidím, že jsem přikrytá jen prostěradlem.

Na jedné noze jsem měla zelenou barvou napsané číslo chorobopisu, na druhé jméno, příjmení a datum smrti. Věděla jsem, jak označují zemřelé, jsem lékařka. Nejeden den jsem strávila na pitevně, když jsem skládala zkoušky z anatomie a chirurgie. „Ale proč jsem tady?“, myslím si, „přece jsem ještě před chvílí byla v nebi.“ „Aha. – Pán řekl: Vrátíš se.“ A co mám dělat dál? „Pane, ty přece nedovolíš, aby mě pitvali zaživa! Za chvíli mě začnou pitvat,“ pomyslela jsem si. Strašně mě zabolelo břicho. Podívala jsem se dolů, a uviděla jsem, že ho mám rozřezané. „Aha. Tak už to zkoušeli.“ Sáhla jsem si do rány rukou, ale krev tam nebyla. „Zvláštní,“ pomyslela jsem si. Tu jsem uslyšela křik a zmatek za dveřmi. Rozletěly se dveře a vešel chirurg, který mě operoval. Energicky máchl rukou a opakoval: „Ne! Ne! Ne! To není možné!“ Když mě uviděl, ztuhl. Pak zakřičel: „Lehnout! Jsi mrtvá!“ Schoulila jsem se do prostěradla a řekla: „Já jsem živá.“ Říká: „Živá, živá?! Podívej se na své ruce! Okamžitě si lehni!“ „Nelehnu, protože je to studené.“ Podívala jsem se na své ruce – ano, mrtvolné skvrny – modré až černé konce rukou. Hlavou mi proletělo: „Aha, krev z rány mi neteče, to znamená, že už se srazila. To není možné.“ „Ne, pane doktore, vy nemáte pravdu. Já jsem živá. Vrátila jsem se.“ „Tak podívej,“ řekl profesor, který mě kdysi učil, „s tebou byly vždycky problémy – ale až takové?! A co teď mám s tebou dělat?“ A já si držím hlavu, kde mi kus chybí, a říkám: „Asi zašít.“ „No ano. Zašít,“ zopakoval profesor a odešel. „To je pěkné, ale snad mě tady nenechá,“ pomyslela jsem si.

Za nějaký čas znovu za dveřmi nastal zmatek. Vstoupili dva sanitáři s vozíkem a začali se mezi sebou dohadovat, kdo ke mně posune vozík, kdo mě bude držet za hlavu, kdo za nohy, a co když se nebožka na ně vrhne a co když je upír, kousne je a vypije jim všechnu krev. Říkám jim: „Já nebudu kousat. Já nejsem upír. A vůbec, já jsem křesťanka, chápete?“ Strčili do vozíku, aby jel sám. Ten narazil do stolu, na kterém jsem seděla, a oni mi ukazovali rukou. Báli se se mnou mluvit, mluvili jen mezi sebou a každé slovo provázel nějaký sprostý výraz. A ukazovali mi rukou, abych tam přelezla sama. Já říkám: „Tak se otočte,“ protože v Božím slově je napsáno: „Neobnažuj svou nahotu.“ S radostí to udělali, proč se dívat na mrtvolu? Vycouvali na chodbu, protože se báli, že kdyby se otočili zády, že bych se na ně vrhla. To mi pak řekli, když mě propouštěli z nemocnice. Velmi se báli otočit se ke mně zády. Přesunula jsem se na vozík, oni nahlédli dovnitř a znovu začalo dohadování, kdo mě na jaké straně poveze. Nakonec jim někdo vynadal a oni mě vyvezli na chodbu.

Zpráva se rychle rozšířila po celé nemocnici a když mě vezli na chirurgii, všichni vykukovali ze svých pokojů, protože byli velmi zvědaví. Když se však setkali s mým pohledem, rychle se schovávali a zavírali dveře. „Bojí se zbytečně,“ pomyslel jsem si, „vždyť já jsem živá.“

Doma se připravovali na pohřeb. Uběhlo 72 hodin. Bylo nepochopitelné, proč jim mrtvolu nevydali. Stále to zdůvodňovali tím, že ještě neprovedli pitvu. Když si v pondělí rodina přijela do nemocnice s rakví pro moje tělo, řekli jim: „Víte, věci se mají tak – tělo není.“ „Jak není?“ podivili se příbuzní. „A kam se to tělo podělo?“ – „Ožilo. Ona ožila.“ – „Nedělejte si z nás blázny – takové neštěstí a vy si z nás děláte blázny! Jak může mrtvola po třech dnech ožít?“ křičela moje máma. – Může.

A manžel řek: „Říkal jsem vám to – ona se vrátí. – Ona se vrátí! – A ona se vrátila. Vše je v pořádku.“ Když před tím chtěli doma přemisťovat nábytek, aby se do bytu mohla dát rakev k rozloučení, manžel řekl: „Nechte toho. Tatiána přijde a sama udělá pořádek.“ Matka mu na to odpověděla: „To jsem se dožila: Dcera zemřela a zeť se zbláznil. Chudáci děti.“ Dvě děti ještě byly svobodné, tři už měly své rodiny. Dvě nejmladší děti měly 12 a 13 let a byly doma. Ubohé děti – nejdřív slyšely: „Máma zemřela.“ A potom: „Máma ožila.“ Ale jim se více líbila ta druhá varianta.

Jaký byl váš stav po vzkříšení?

Mrtvolné skvrny, tmavofialové mrtvolné skvrny se žlutými skvrnami, kde se už začaly objevovat prasklinky jako znak rozkladu. Tělo se obnovovalo velmi dlouho. Nejdéle se obnovovaly oči. Měly takovou tmavohnědou barvu. Když jsem byla vzkříšena a zkoušeli mi brát krev, byla sražená. Nebylo možné ji odebrat. Až za několik hodin bylo možné něco stříkačkou natáhnout. Při laboratorních zkouškách zjistili, že tam není ani jedna živá červená krvinka. Profesor se velmi divil: „Jak může mluvit? Jak může... Já nic nechápu.“ Laborantka mu odpověděla anglicky. Nevím proč, možná to byla Angličanka: „I don't know.“ (Nevím.) Tělo se obnovovalo dlouho. Minimálně tři měsíce, možná i déle. Prověřovali mi i oči. Já jsem jimi viděla, ale duhovky měly stále takovou tmavohnědou barvu.

Řeknu vám, já jako lékařka, kdybych to slyšela od někoho jiného, tak bych o tom velmi pochybovala. Proč? Protože po pěti minutách nedostatku kyslíku v mozku dochází k nevratným procesům. Proto se také neprovádí oživování. Mrtvého je možné oživit ještě po deseti minutách, ale k čemu oživit? Člověk bude jako rostlina. Obnoví se jeho životní funkce, ale mozek už odumřel. Člověk už nebude člověkem. Bude jako rostlina, jako cuketa na zahradě. Z toho důvodu se také po pěti minutách neprovádí oživování. Po tom, co jsem toto všechno prožila, říkám: „Pane, ty jsi veliký. Protože ani sobě bych, Pane, nevěřila. Já věřím jenom tobě.“

Smrt paní Tatiany zaznamenaly lékařské přístroje. Byla však vzkříšena. Začala dýchat, pohybovat se, mluvit a reagovat. Dodnes žije v Oděse a daří se jí dobře. Je to zázrak Boží všemohoucnosti.

Převzato s mírným redakčním zkrácením z:
http://cs.gloria.tv./?media=50847
Lékařka vzkříšena 3. den

Rady z domácí lékárny (3)

Posílení srdce:

Podstatou infarktu je choroba věnčitých tepen, které vyživují srdeční sval. Jsou-li zúženy, dodávají srdci méně živin a kysliku, na němž je srdce závislé. Med způsobuje rozšíření věnčitých cév a zlepšuje koronární oběh krve. Podle sdělení řady autorů vede užívání medu (průměrně 70g denně) po delší dobu (1 až 2 měsíce) u osob s těžkým srdečním onemocněním ke zvýšení obsahu hemoglobinu, k upravení složení krve a také srdečně cévního napětí a vůbec ke zlepšení celkového stavu.

Víno na srdce:

Víno na srdce má skvělé účinky na všechny slabosti srdce i na skutečné srdeční nemoci. Působí citelné zlepšení i při angině pectoris. Užívají se jedna, dvě, tři .... polévkové lžíce během dne při pichání na srdci, ať už je ovlivněné počasím nebo rozčilením.

Ingredience: 1litr přírodního vína, je jedno jestli bílého nebo červeného, ale musí být čisté přírodní (mešní víno, košér víno), 10 čerstvých petrželových nátí, 1-2 polévkové lžíce vinného octa, 300g včelího medu.

Postup: Lahve, do kterých budeme víno stáčet nejprve umyjeme a vypláchneme trochou silného lihu (vodky). Do hrnce nalijeme víno a přidáme petrželovou nať a jednu až dvě lžíce vinného octa a vaříme na mírném ohni 10 minut. Potom přidáme med, pokud si chcete víno osladit a vaříme další 4 minuty. Horké pak plníme do lahví, které dobře uzavřeme. Případná usazenina v lahvích není na závadu a může se též pít.

Žaludek a střevní trakt

Med působí jako léčebně dietetický prostředek proti řadě žaludečních a střevních nemocí, při zánětu žaludeční sliznice a vředových onemocněních.

Vředové onemocnění žaludku

Med způsobuje hojení vředového povrchu sliznic, výstelky žaludku. Med se užívá 1,5 hodiny před jídlem nebo 3 hodiny po jídle.

Onemocnění jater a žlučových cest

Med výrazně šetří játra a umožňuje jejich regeneraci. Zatímco u rafinovaného (řepného) cukru musí být celé požité množství rozštěpeno v játrech a teprve potom využito, z medu se v játrech štěpí jen malá část složitějších cukrů. Cukry jednoduché, kterých je v medu převaha, játry neprocházejí, jsou přímo ze zažívacího traktu vstřebávány do krve.

Pro unavená játra

Při jakémkoli oslabení našeho organizmu jsou nadměrně zatěžovaná naše játra. Při infekci bychom jim proto měli dopřát trochu úlevy v podobě stravy, ve které omezíme všechna tučná, příliš kořeněná a smažená jídla. A naopak přidáme více nízkotučných mléčných výrobků a mrkve.

Mrkvový tvaroh na játra

Nastrouháme 3 mrkve, smícháme je s 250 g nízkotučného tvarohu a naředíme 1 lžící kefíru. Dobře promícháme. Můžeme osladit nebo trochu osolit, podle chuti.

Léčivý nápoj na cholesterol a pročištění krve

Ingredience: 2 litry převařené vody, 20 dkg cukru, 4 citróny, 15 až 20 stroužků česneku, 20 dkg křenu, 1 větší cibule.

Postup: Česnek, křen a cibuli rozemeleme a dáme do 4 litrové skleněné láhve. Přidáme převařenou vodu, cukr a na kolečka nakrájené citróny. Vyluhujeme 14 dní za občasného promíchání. Potom přecedíme přes gázu. Hotový nápoj skladujeme v ledničce. Pijeme ráno a večer jednu štamprdli. Nápoj výborně pročistí krev. Je vhodné si kůru udělat dvakrát do roka.

Onemocnění ledvin

Med obsahuje látku zvanou flaven, která rozšiřuje ledvinové kanálky a pomáhá zbavit se tekutiny z otoků.

Nápoj při odvodnění organizmu

Nápoj je vhodný při průjmech a zvracení, kdy dochází k odvodnění organizmu. Lékaři doporučují jíst při této nemoci pouze mačkané ovoce, bramborovou kaši, rýži a vařenou nebo strouhanou mrkev.

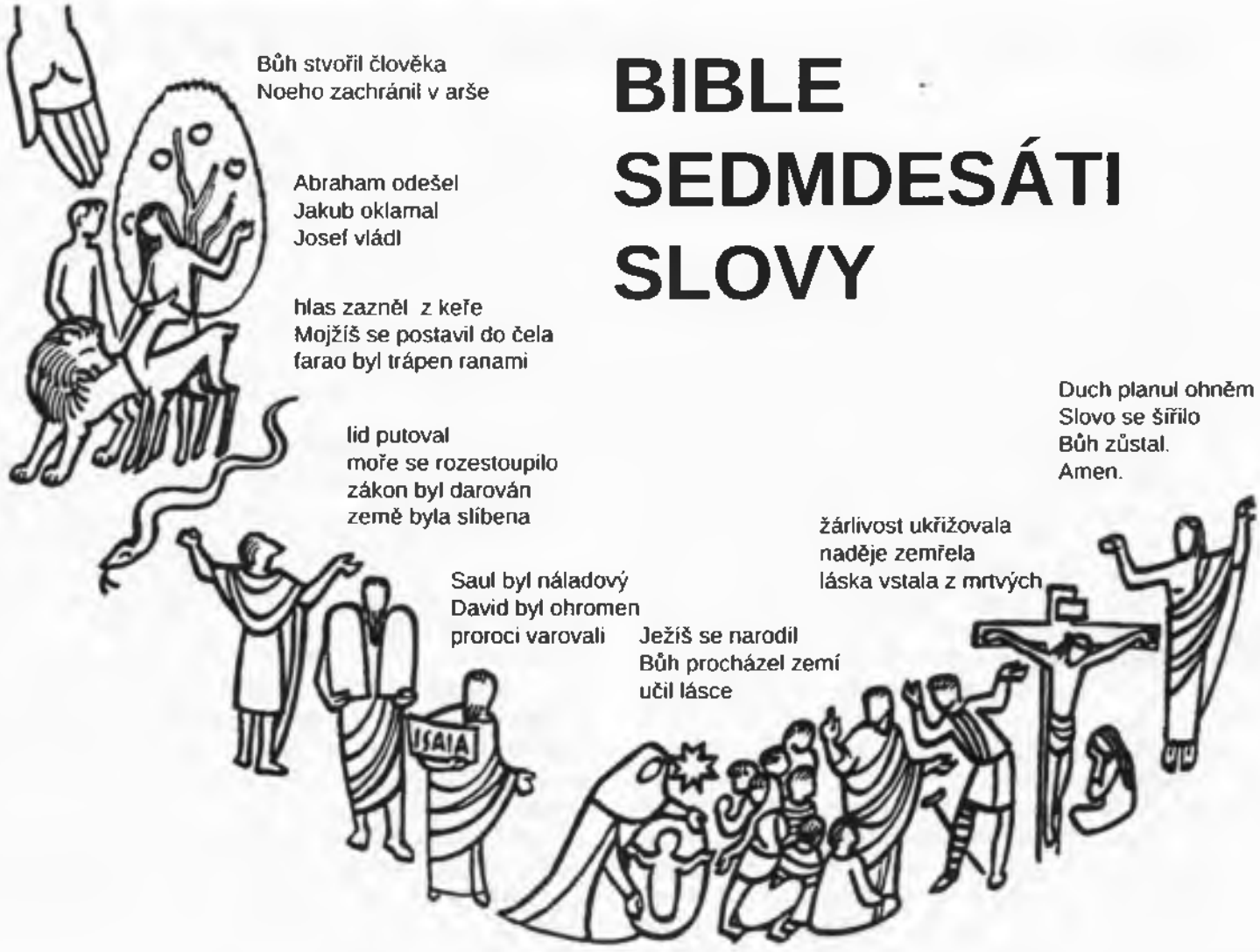
Ingredience: 1 litr vody, 1 polévková lžíce cukru, 1 čajová lžička soli, na špičku nože kyseliny citrónové, dobarvit džusem. Pít po doušcích. Nápoj je chutný a stravitelný, nedráždí a není těžký.

Miroslav Sajdl
Jak na nemoci
aneb sebrané lidové rady dle orgánů v těle

MLADÝM

**Pamatujme na novoroční předsevzetí:
V letošním roce přečíst celou Bibli.**

BIBLE SEDMDESÁTI SLOVY

Prostudujte si obrázek a vyhledejte k výrokům příslušná místa v Bibli, přečtěte si je a vyprávějte dějiny spásy vlastními slovy

Bůh stvořil: Gen 1 – 2
člověka: Gen 1 – 3
Noeho zachránil v arše: Gen 6 – 9
Abraham odešel: Gen 12
Jakub oklamal: Gen 27
Josef vládl: Gen 41
hlas zazněl z keře: Ex 3
Mojžíš se postavil do čela: Ex 3
farao byl trápen ranami: Ex 7 – 13
lid putoval: Ex 12 – 18
moře se rozestoupilo: Ex 13,17–31
zákon byl darován: Ex 19 – 20
země byla slíbena: Nu 13; 33,50 – 34,29; Dt 8,7–20; Joz 1,1–5
Saul byl náladový: 1 Sam 16,14–23; 18,10–12; 19,9–10
David byl ohromen: 2 Sam 11,1–27
proroci varovali: 2 Sam 12,1–25; Am 3 – 6; Iz 9,7–10,4; Jer 26,1–19
Ježíš se narodil: Mt 1 – 2; L 1 – 2
Bůh procházel zemí: Mt 4,23; 9,35; 11,1; 15,21.29; 16,13; 19,1
učil lásce: Mt 9,9–13; Luk 15; 23,33n.; Jan 7,53 – 8,11; 13,31–35; 15,1–17
žárlivost ukřižovala: Mk 11,18; 12,12; 15,10; Mt 27,17n.
naděje zemřela: Mk 15,33–41; Luk 24,19–21
láska vstala z mrtvých: Mk 10,32–34; Jan 10,32–34; Sk 2,32; Řím 6,9; 2 Tim 1,9n.
Duch planul ohněm: Sk 2; 4,23–31; 10,44–48
Slovo se šířilo: Sk 4,4; 6,7; 8,25; 12,24; 13,49; 16,6; Ef 6,18–20
Bůh zůstal: Jan 4,12–16; Žid 13,8; Zj 1,8
Amen.

Podle: www.cestykatecheze.cz

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Pod hřejivým sluncem italským (10)

Otec Oldřich Přerovský navázal spojení se sekretariátem italské Křesťanské Demokracie a můj případ byl svěřen přednostovi oddělení tajné policie pod kontrolou ministra vnitra Shelby. Představil se mi jako Mario, ale příjmení mi nikdy nepověděl. Byl to neobyčejně inteligentní asi čtyřicetiletý mladý muž vysoké atletické postavy s bohatou zásobou černých vlasů a pronikavého pohledu hnědých očí. Já jsem ho nikdy nenavštívil v jeho kanceláři a také, když přijel za mnou do Bollenga, tak to bylo v noci, kdy o tom kromě několika představených nikdo nevěděl. Většinou jsme spolu mluvili v jeho autě, kde bylo všechno elektronicky zaznamenáváno. Opravdu veliký zájem projevil o všechno, co jsem věděl o italském komunistickém výcvikovém táboru u Karlových Varů. Dozvěděl jsem se, že otec Enza Cavallara, na jehož pas jsem přijel do Itálie, se neúspěšně ucházel, aby byl zvolen v Mantově poslancem za komunistickou stranu. Mario měl dále zájem o šifru a také všechno, jak jsem byl připravován pro svou výzvědnou činnost. Uznal, že je nutné, abych poslal do Československa svému „příteli" v Třinci u Ostravy dopis, kde se nyní nacházím se svou aktuální adresou v Bollengu. Dopis jsem Mariovi přeložil a on mi jej schválil. V dopisu jsem dále neviditelným písmem požádal, aby tři týdny po obdržení dopisu mi dali do „zpravodajské schránky" v katedrále v Ivrei další pokyny. Během mé přípravy v Československu jsem byl obeznámen s používáním „zpravodajských schránek". Pro církevní osoby, jako v mém případě, se zpráva připraví do malé obálky, která se přilepí do spodu poslední lavice na epištolní straně kostela. U necírkevních osob se používají lavičky v parku, veřejné telefonní budky nebo odpadkové koše. Pro krátké a důležité zprávy se používá šifra. Pro delší a méně důležité zprávy se používá neviditelné písmo.

A skutečně za měsíc od odeslání mého dopisu, tedy asi za tři týdny od jeho přijetí jsem našel v katedrále v Ivrei očekávanou obálku. V Československu byli překvapeni, že jsem se nedostal do Říma, ale zároveň chtěli vědět, o jaké mezinárodní učiliště se jedná a ze kterých národností jsou zde studenti a jestli bych se dostal po absolvování základního teologického studia na vyšší studie do Říma.

Do Bollenga jsem přijel v polovině listopadu a školní rok zde začal již v září. Hned mě zařadili do prvního ročníku a koncem ledna jsem již absolvoval pololetní zkoušky, což bylo pro všechny překvapením. Cizinci v prvním ročníku většinou ani moc nerozuměli přednášejícím profesorům, kteří mluvili italsky a texty byli v latině, které ani italští studenti moc nerozuměli. Bylo to něco podobného, jako byste dali českým studentům skripta ve staroslověnštině z devátého století. Pro mě však latina ani italština nebyly problém a také jsem začátky dogmatiky a církevního práva studoval soukromě doma. Jenom Don Alimonda, profesor morálky, přednášel ze svých vlastních poznámek a to termíny tak vybranými, že každý obdivoval jeho učenost, ale nikdo mu nerozuměl. Don Alimonda byl židovského původu a od dětství byl vychováván v salesiánském ústavu, zatímco celá jeho rodina zahynula v koncentračním táboře. Po pololetních zkouškách Don Alimonda před celou třídou prohlásil, že já jsem byl jediný, který správně při pololetních zkouškách odpověděl na otázky z morálky. Já jsem pochopitelně nikdy neprozradil, že jsem si při jeho přednáškách četl latinské texty z knihy, která jasně pojednávala o látce, kterou on svou erudicí zatemňoval. Po celou dobu mého pobytu v Bollengu jsme pak byli s Donem Alimondem dobrými přáteli a on mě zásoboval výbornými knihami světové literatury. Velice mě ranilo, když jsem se později, když už jsem byl v Americe, dozvěděl, jak skončil. Salesiánští představení ho ustanovili farářem v jedné římské farnosti, což bylo pro něho velkým vyznamenáním, protože pro římské faráře je biskupem sám papež. V Římě pro svou neobvyklou fyzickou krásu a neobyčejnou výřečnost se stal terčem útoků zamilovaných žen. S jednou takovou nakonec odešel do Švýcarska, kde skončil jako protestantský pastor. Denně se modlím za spásu jeho nesmrtelné duše.

Nejpočetnější skupinu v Bollengu tvořili Italové, neboť každá salesiánská italská inspektorie (provincie) zde měla v každém ročníku dva nebo více bohoslovců. Další početné skupiny tvořili Číňané z ostrova Taiwan (Formosa), kterých bylo 12 a Slováci, kterých bylo 10. V mém ročníku byli čtyři bohoslovci z Mexika, dva z Polska, ale byli to vlastně Ukrajinci, jeden z Německa, jeden z Anglie a jeden z USA. Tři čeští bohoslovci, kteří v té době byli v Itálii: Vojtěch Hrubý, Ladislav Dittrich a Jan Homola studovali tenkrát na salesiánském bohosloveckém učilišti v Messině na Sicílii. Slovenští bohoslovci mě přijali jako svého bratra a byl jsem nemile překvapen, když jsem zjistil, že ti tři čeští bohoslovci jsou v Messině proto, že se nedovedli shodnout se Slováky. Snažil jsem se Slovákům vysvětlit, že to způsobila neznalost dějin slovenského národa, který takřka zázrakem přežil tisíciletou krutou maďarskou nadvládu a pak okleštěnou demokracii v československé republice. Vedoucí osobností mezi slovenskými bohoslovci byl Anton Hlinka (není příbuzný známého Mons. Andreje Hlinky), který mě tehdy požádal o pomoc při překladu z čeština do italštiny knihy „Pravá tvář komunismu" od českého obráceného komunisty Gelfanda, který jediný z českých komunistů spolu s Rudolfem Slánským vystudoval v Moskvě na akademii komunistické internacionály. Po vysvěcení na kněze a získání dokto-

rátu filosofie Otec Anton Hlinka vedl slovenské náboženské vysílání v mnichovské Svobodné Evropě. Po sametové revoluci 1989 působil mezi studenty na Bratislavské univerzitě, kde v jeho duchovní péči byla členka naší České misie paní Eva Mizeráková.

V mém ročníku byli dva slovenští bohoslovci. Andrej Polák, který po vysvěcení na kněze odešel jako misionář do Libanonu a Juraj Török, který skončil jako arcidiecézní kněz v New Yorku, kde uplatnil své neobyčejné schopnosti v telekomunikačním oboru. Slovenské bohoslovce navštěvovali členové zahraniční vlády, která měla své sídlo ve Španělsku a se kterými jsem měl možnost se několikrát setkat. Tehdy jsem je upozornil, aby kontaktovali v Turíně Otce Vítězslava Taťáka, který ve své rodné vesnici v Tupesích u Uherského Hradiště znal vojenského vysloužilce dělostřelecké jednotky, která vítala v roce 1919 přílet 39 letého ministra národní obrany Rostislava Štefánika dělovými salvami, a který v době protektorátu vyzradil, že tehdy měli ostré náboje a letadlo se Štefánikem vlastně sestřelili. K mé informaci slovenští politici tenkrát poznamenali, že pražská vláda se potřebovala zbavit nepohodlného Štefánika, který usiloval o zřízení království po vzoru Anglie. Místo důkladného vyšetřování se postavila Stefánikovi na Bradle velká mohyla a protože slovenští protestanti se obávali konfrontovat pražskou vládu a za strany katolické Mons. Andrej Hlinka zjistil, že Štefánik při přihlašování do francouzské armády uvedl jako svoji národnost národnost českou, ztratil o případ zájem a tak celá věc vyzněla do ztracena.

Z Mexika byli v mém ročníku dva bratři Reyesové a bývalý advokát, pozdní povolání, Alfonso Sicca. Vyprávěli mi s nadšením, jak krásně v Mexiku působí český misionář Alois Vyoral. Zorganizoval v posledních čtyřech letech jejich střední školy a také dal do pořádku provinciální finance, které byly v chaotickém stavu. Později v USA jsem zjistil, že intenzivní práce vyčerpala Otce Aloise Vyorala natolik, že odešel z Mexika ke svým příbuzným do Texasu a když se jeho zdraví zlepšilo, tak ho přijal do provinciálního domu v Rochelle na severním předměstí New Yorku salesiánský provinciál, se kterým studoval v Turíně. Otec Alois založil českou misii v New Yorku, kam z Rochelle dojížděl. Začal také vydávat měsíčník Zvon, který sám tiskl. Také vydal celou řadu náboženských a beletristických knížek, které rovněž sám tiskl a rozesílal po celé Americe. Po sametové revoluci se přičinil, aby východní americká salesiánská provincie darovala českým salesiánům peníze na zřízení moderní tiskárny „Portál" v Praze.

Vedle slováků jsem se velice spřátelil s bohoslovcem z Anglie Johnem Booth (měl stejné jméno jako atentátník amerického presidenta Lincolna). John byl vychován jako anglikán, ale knihy kardinála Newmana ho přivedly do katolické církve. Latina a italština mu dělaly potíže a tak jsme se společně snažili pochopit některé dogmatické a právnické otázky. John měl teologické a filosofické knížky v angličtině, které jsem mohl číst, protože všechna abstraktní anglická slova mají své kořeny v latině a konkrétní v němčině. S Johnem jsem učinil své první kroky v angličtině, ve které jsem pokročil o letních prázdninách, když jsem absolvoval denně čtyřhodinové kurzy, které vedl jeden skotský bohoslovec. Tak jsem se ovšem naučil skotské výslovnosti a jazykové skladbě, která je značně odlišná od Americké.

Salesiáni mě zaregistrovali u výpomocné americké společnosti UNRA jako politického emigranta z komunistické země, a tak jsem dostával pravidelně příděl potravin, mezi kterými byla také rýže a margarin. To byly dvě velice cenné věci pro Číňany. Každý čtvrtek jsme měli celé odpoledne vycházku do přírody, která v oblasti alpského předhůří byla skutečně nádherná. Číňané toho využívali, aby si v přírodě připravili svoje oblíbené jídlo, jehož základem byla rýže. Když jsem jim nabídl svoji rýži a margarin, tak zajásali a zároveň mě pozvali, abych s nimi aspoň někdy na čtvrteční vycházky chodil. Byla to ovšem také trochu jejich vypočítavost. Věděli totiž, že profesor církevních dějin, Otec Oldřich Přerovský, je můj krajan a oni ty naše evropské dějiny moc nechápali a tím méně je dokázali zvládnout. Tak chtěli, abych jim o tom vyprávěl a potom Otci Oldřichovi řekl, jak se snaží látku, kterou on přednáší, pochopit. Nejstarší bohoslovec čínské skupiny byl Mao Le. Byl synem bonza, buddhistického kněze, který ale nic nenamítal, aby se jeho syn stal křesťanem a vstoupil do salesiánské kongregace. Protože v Číně tehdy neexistovaly záznamy o narození (naše matriky), tak Mao Le mohl tvrdit, že má 28 roků, ale jeho našedivělé vlasy a vrásky ve tváři nasvědčovaly, že má blízko k padesátce. Když se se mnou Číňané blíže seznámili, tak mi dali opatrně najevo, že jejich kultura daleko převyšuje naši evropskou. Jejich historicky doložená královská dynastie Hia vládla v Číně 2200 let před naším letopočtem. Jejich hospodářství a umění bylo v plném rozkvětu, když Evropa byla ve svých počátcích. Jejich náboženský myslitel Konfucius (551 – 419 př.Kr.) převyšoval evropského Sokrata a Aristotela, neboť pokládal poznání sama sebe – Pietu – za základ všech ctností. Rovněž buddhismus, jenž pronikl do Číny v 5. století př.Kr. z východní Indie z Bengálska byl na vyšší úrovni než evropská pohanská náboženství. Za největší stavitelské dílo světových dějin pokládají čínskou zeď, která měla chránit Čínu před nájezdy z Mongolska. Zeď byla vybudována ve 3.století př.Kr., je dlouhá 2500 kilometrů (vzdálenost z Chicaga do Miami) a každých 100 -150 metrů je zpevněna obrannou věží. Někdy jsem z řeči Číňanů cítil, že kdyby Hospodin místo Židů vyvolil Číňany, ze by to se spásou světa bylo snadnější.

Ze všeho nejvíce mě udivovalo čínské písmo. Pro každý pojem ve slovu i písmu mají zvláštní značku. Průměrný Číňan s vysokoškolským vzděláním ovládá 5000 těchto značek. Ale Čína při své obrovské rozloze má četná nářečí a tak úplný soubor obsahuje několik desítek tisíc těchto značek a to mě odradilo, abych začal čínštinu studovat, i když mě k tomu čínští bohoslovci horlivě povzbuzovali.

Na jedné z našich společných vycházek Číňané chytili slepici. Já jsem jim hned řekl, aby ji pustili, že jistě patří k některé z blízkých pastýřských usedlostí, ale oni byli přesvědčeni, že je to divoká slepice. Nakonec uvázali slepici ke stromu a ta celá vyděšená divoce kdákala a Číňané si po-

chvalovali, že res clamat ad dominum = věc volá po pánovi a když asi po deseti minutách nikdo nepřišel, tak Číňané podle naučené právnické formule prohlásili res nullius primi ocupanti = věc nikomu nepatřící je majetkem prvního nálezce a tak ubohou slepici chladnokrevně s čistým svědomím zabili. Potom ji hodili do hrnce s vařící vodou i s peřím a po uvaření peří i s kůží stáhli tak jako se to dělá s králíkem. Slepici pak vykostili, rozsekali na malé kousky a také mi dali ochutnat spolu s rýží, kterou uvařili, jak mi řekli „na páře" aby nenabobtnala vodou a byla to vynikající pochoutka. Číňané si také těžko zvykali na víno, které patří ke každodenní italské dietě. K obědu i večeři jsme dostávali čtvrtlitrovou sklenici červeného stolního vína. To bylo za dva dny jeden litr vína. Z počátku než jsem si na víno zvykl, jsem je vyměňoval s Italy za ovoce, které jsem také dostávali ke každému jídlu. Asi by vás překvapilo, že po celou dobu svého pobytu v severní Itálii jsem nikdy nejedl pizzu. Ta je totiž hlavním jídlem v Itálii jižní. K našemu každodennímu jídlu patřila kukuřičná kaše polenta, připravovaná na různé způsoby. Nejvíce všem cizincům chutnal italský chléb, který každé ráno a to i v neděli pekař přivážel čerstvý. Malé chlebíčky byly upečeny z těsta podobného těstu, ze kterého se dělají české rohlíky. Bochánky se pekly v peci, která byla vyložená cihlami rozpálenými vysokým žárem. Bleskurychle se jim do křupava upekla kůrka, zatímco vnitřek zůstal načechraný jako peří.

Každá salesiánská provincie platila za pobyt svých bohoslovců. Za můj pobyt platil Otec Vítězslav Taťák, který zorganizoval české salesiánské spolupracovníky v zahraničí, kteří mu posílali příspěvky na české salesiánské dílo a on pak mohl posílat knihy a jiné potřebné věci do tehdejšího Československa. Zde bych chtěl připomenout, že samotný Don Bosko považoval salesiánské spolupracovníky za část své kongregace tak jako františkáni a dominikáni považují členy Třetího řádu. Pojítkem salesiánských spolupracovníků je dnes v české republice Salesiánským magazín, který je jim pravidelně zasílán zdarma.

S Otcem Taťákem jsem byl ve styku i po mém příjezdu do USA. V roce 1991 se vydal ještě se dvěma spolubratry italskými salesiány autem do Berlína, kde na slavnostní hostině zapomněl na svoji přísnou dietu vzhledem ke své silné cukrovce. Na zpáteční cestě, když na německé dálnici v rychlosti přes 120 km/hod upadl do komatu, došlo k velké havárii, při níž oba spolujezdci kněží zahynuli a Otec Vítězslav přišel o obě nohy. Tak konec svého života podle vlastních slov prožíval „s Kristem na Golgotě."

Než byl Don Fedrigotti zvolen hlavním prefektem Salesiánské kongregace, působil v USA. Jeden z jeho bývalých studentů byl nyní vysokým důstojníkem ve výzvědném oddělení Severoatlantské vojenské aliance NATO. Don Fedrigotti správně usoudil, že jeho bývalý student Jim (příjmení jsem nikdy nezjistil) se bude o mě zajímat a tak zprostředkoval naše setkání. Jim přijel do Bollenga v osobním autě a v civilních šatech. Naše dvě setkání se uskutečnily v jeho autě, takže jsem nikdy žádnou úřední budovu nenavštívil. Jeho předním zájmem byla šifra a hned se vyjádřil, že zachovává hlavní formu jiných již získaných šifer ruského stylu. Velice ho zajímala vojenská cvičná střelnice vysoké školy válečné v Bruntálu a také osoba hlavního projektanta střelnice slovenského nadporučíka Krištofíka, o kterém jsem ho mohl přesvědčit, že je protikomunistického zaměření. Jim mě požádal, abych mu nakreslil, jak byly projektovány zákopy a také projevil zájem o tankovou trasu, na které se učili odstřelovat makety tanků s použitím nové zbraně. Jednou po cvičení se stalo, že nemohli najít jeden kanister vystřeleného náboje. My jako členové PTP jsme ho potom museli hledat a mě se podařilo ho nalézt. Tak jsem musel nyní Jimovi nakreslit jeho obrysy. Také Jima zajímalo budování podzemního vojenského letiště v Bochoři u Přerova, o kterém jsem byl schopen podat dost podrobné informace. Překvapila ho zpráva, že v případě, že by NATO napadlo Československo, jsou dány instrukce, aby Československá armáda ustoupila za Karpaty na Slovensko a že na obsazeném Československém území by byly aktivovány připravené buňky k zahájení záškodnické partyzánské války. Jedním z velitelů takové buňky měl být můj bratr František, který jako důstojník západní zahraniční armády z druhé světové války a jako ten, jehož rodiče přišli z USA by byl nejméně podezříván z této činnosti. Také jsem Jimovi podal podrobné informace o mém příbuzném Ing. Václavu Pechovi, který pracoval na ministerstvu energetiky v Praze a často navštěvoval evropské elektrárny. I když měl legitimaci komunistické strany, jako přesvědčený katolík, zavrhoval její ideologii.

Jim také se mnou hovořil o možnosti vítězství komunistické strany v Itálii a v takovém případě mě ujistil, že mi zajistí emigraci do USA.

Listy padající ze starého stromu života sbírá
Karel J. Chrobák

Česká Misie Vás srdečně zve na

RUMAGE SALE

20. a 21. května 9.00 AM - 5.00 PM
27. a 28. května 9.00 AM - 5.00 PM
v areálu Českého kostela
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Nabízíme:

nábytek – židle, stolky, kabinety
elektroniku, telefony
šaty – pro děti i dospělé
hračky pro děti, sportovní potřeby,
domácí a kuchyňské potřeby
a mnoho dalších věcí.

Prosíme členy a přátele misie o darování dalších vhodných věcí pro tuto akci.

Za pomoc předem děkujeme. **Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050**

Konečná stanice: Lagos (7)

Drahá Mamino,

Nemohu tomu ani věřit, že se už brzy budu vracet zpět do svého domova. Procházím místy, která už dnes tak dobře znám a očima měřím ty staré rozbité ulice, oprýskané balustrády a mosty, které už dávno nikdo nespravil. Nic se tu nezměnilo od té doby, co jsem vstoupila na půdu Nigérie. Jestlipak bude i můj domov stejný, až navštívím známé ulice, obchody a kamarády? Změnil se ten kousek země, kde jsem žila a vyrůstala? Nevím. Teď zatím s pýchou pozoruji, že moji mladí studenti, které jsem několik měsíců zaučovala, vyspěli. Stali se z nich uhlazené ženy a elegantní muži v leteckých uniformách, kteří dnes jdou v mých šlépějích. Ne, nemusím se za ně stydět! A až místo mě nastoupí do letadla a převezmou moji práci na cestách po světě, budu na ně dvojnásobně pyšná. - Jestlipak si také Mr. Mo všimne té nové gardy, která se tolik změnila, vyrostla a dospěla z těch rozjívených a rozpustilých mláďat, která jsme na začátku dostali? Asi ne, protože muži, jako je Mr. Mo a jemu podobní, mívají jiné starosti, než pozorovat výchovu zdejší mládeže a její přípravu na život. Nakonec, každý má ve svém životě určité poslání. Mým bylo tyto mladé lidi připravit do života a k jejich práci.

Jen jediné mě mrzí. Když pozoruji své svěřence, vidím poslední dobou v jejich tvářích zármutek. Chtějí vědět, jestli je neopustím, zda s nimi zůstanu a nebo se vrátím do svého domova. Zvykli si na jiný způsob života a mají strach, že s mým odchodem se všechno změní. Je to pro mě těžké. Přirostli mně k srdci, jako moji vlastní - ale já mám doma svůj život, svoji rodinu a maminku, která čeká na můj návrat. Život je někdy ironie: Tak jako jsem dříve toužila po návratu domů, tak mě to dnes táhne k těm mladým lidem, kteří okusili jiný svět a nechtějí jej ztratit. Snad se k nim ještě někdy vrátím. Nikdy nezapomenu na své přátele: Energického Nwamaka, vysokou krásku Nse, stále veselou Tayo a rozpustilého Summana. Co asi bude dělat věčně zadumaná Nketnchi, jejíž jméno jsem si dlouho nemohla zapamatovat a rozpustilý Chinve, stále plný elánu a mládenci Jos a Nse. Ti všichni zůstanou v mé paměti. A s nimi i ti druzí, které jsem učila a na které jsem snad na čas zapomněla. I ti se mně ale občas vynoří v paměti a já doufám, že je jednou přece jen uvidím.

Čas letí nezadržitelně. Teď teprve si uvědomuji, že je ještě tolik věcí, které jsem neviděla a nezažila. Lituji, že jsem nenavštívila mnoho míst, která jsem chtěla poznat a popsat pro své přátele. Není už čas. Blíží se konec mého pobytu a já s hrůzou pozoruji, jak mně rukama propadají ta drobná zrnéčka času. Nemohu je udržet, brzy budou nadobro vysypána. Narychlo ještě chodím ulicemi a připomínám si všechno, co jsem zde prožila. Chci si zapamatovat dům, kde jsem se skoro otrávila, vtisknout si do paměti napůl rozbitý obraz na stěně, který se mně líbil, připomenout si stromy, kde jsem honila neposlušné opičky. A dále ulice a místa, kudy jsem často chodila a pozorovala západ slunce. – Je toho víc než dost a budu dlouho vzpomínat i na lidi, kteří na mě zapůsobili: Ženy, které v potu tváře rozbíjely kukuřičné klasy, muže s pořezanými obličeji. Dlouho jsem nevěděla, že ty jejich hluboké vrásky a pořezané obličeje jsou vlastně znamení podle kterých se od dětství poznávají. Až jednou mi jeden sdílný muž vysvětlil, že tetování na mužských obličejích má hlubší význam, než je jen pouhá ozdoba. Když lidé dříve pracovali na polích, stávalo se, že jim občas cizí kmeny ukradly jejich děti. Aby tomu zabránili a ukradené děti snadno poznali, vytetovali nebo vyřezali dětem mužského pohlaví na obličeji různé značky, které pokryli trochou popela, aby znamení nezarostla. Zvyk se dochoval až do dnešní doby. Většina zdejších mužů je také proto na svůj původ hrdá.

I jiné vzpomínky mi utkvěly v paměti. Viděli jsme Safari – v divoké přírodě zvířata všech druhů, která u nás můžeme vidět jen v zoologické zahradě. Měli jsme také slíbené stádo slonů. Bohužel jsme místo nich našli jen nadmíru jejich nepěkně rozšlapaných „památek". Místo toho k nám však přišla skupina asi sto dvaceti dětí, které přešly horu, aby viděly, jak vypadají praví „Američane", lépe řečeno „zlatovlasé paní" z Ameriky. Jediné, co se těm rozzářeným dětem nepodařilo: ustřihnout si kousek vlnitých vlasů, což jsme bohužel musely odmítnout.

Je čas vrátit se domů. Mnoho jsem zažila a všechno to zůstane navždy zapsáno v mé paměti. Můj obzor se rozšířil, poznala jsem nové lidi, nové dimenze, navštívila jsem nový svět. A ten mně už nikdy nikdo nevezme.

Loučím se s Nigérií a těším se na Ameriku

Tvá Camille

Pár slov na závěr

Letuška Camille se šťastně vrátila domů, kde našla svou, sice nemocnou, ale přece jen šťastnou maminku a ostatní členy své rodiny.

Mr. Mo se mezitím oženil s plavovlasou, modrookou ženou odněkud z ostrovů. Jeho nová, celkem již čtvrtá manželka je neobyčejně podobná letušce Camille.

Nám známý Milionář vytáhl na Vánoce svůj zlatožlutý zázrak – nové letadlo, aby všichni viděli, že je skutečně vlastní. Pak je znovu zavřel pod zámek a schoval na příští Vánoce.

Letadla Mr. Mo byla nějaký čas v provozu, ale protože cestujících stále víc a víc ubývalo, Mr. Mo nakonec letadla prodal. Místní mladí členové posádky teď hledají jinou práci a ostatním zaměstnancům nezbylo než se vrátit domů.

Letuška Camille si po návratu domů našla jinou leteckou společnost a dál cestuje po světě a objevuje nová neznámá místa.

Na základě vzpomínek a dopisů své dcery připravila Vladimíra Williams

Following Jesus - According To the Letter or the Spirit?

I work and move within church circles and find that most of the people I meet there are honest, committed, and for the most part radiate their faith positively. Most church-goers aren't hypocrites. What I do find disturbing within church circles though is that too many of us can be bitter, angry, mean-spirited, and judgmental, especially in terms of the very values that we hold most dear.

It was Henri Nouwen who first highlighted this, commenting with sadness that many of the really angry, bitter, and ideologically-driven people he knew he had met inside of church circles and places of ministry. Within church circles, it sometimes seems, everyone is angry about something. Moreover, within church circles, it is all too easy to rationalize our anger in the name of prophecy, as a healthy passion for truth and morals.

The logic works this way: Because I am sincerely concerned about an important moral, ecclesial, or justice issue, I can excuse a certain amount of neurosis, anger, elitism, and negative judgment, because I can rationalize that my cause, dogmatic or moral, is so important that it justifies my mean spirit: I need to be this angry and harsh because this is such an important truth!

And so we justify our anger by giving it a prophetic cloak, believing that we are warriors for God, truth, and morals when, in fact, we are mostly just struggling with our own wounds, insecurities, and fears. Hence we often look at others, even whole churches made up of sincere persons trying to live the Gospel, and instead of seeing brothers and sisters struggling, like us, to follow Jesus, we see "people in error," "dangerous relativists," "new age pagans " "religious flakes," and in our more generous moments, "poor misguided souls." But never do we look at what this kind of judgment is saying about us, about our own health of soul and our own following of Jesus.

Don't get me wrong: Truth is not relative, moral issues are important, and right truth and proper morals, like kingdoms under perpetual siege, need to be defended. Not all moral judgments are created equal, neither are all churches.

But the truth of that doesn't trump everything else or give us an excuse to rationalize our anger. We must defend truth, defend those who cannot defend themselves, and be solid in the traditions of our own churches. But right truth and right morals don't necessarily make us disciples of Jesus. What does?

What makes us genuine disciples of Jesus is living inside his Spirit, the Holy Spirit, and this is not something abstract and vague. If one were searching for a single formula to determine who is Christian and who isn't, one might look at the Epistle to the Galatians, Chapter 5. In it, St. Paul tells us that we can live according to either the spirit of the flesh or the Holy Spirit.

We live according to the spirit of the flesh when we live in anger, bitterness, judgment of our neighbor, factionalism, and non-forgiveness. When these things characterize our lives we shouldn't delude ourselves and think that we are living inside of the Holy Spirit.

Conversely, we live inside of the Holy Spirit when our lives are characterized by charity, joy, peace, patience, goodness, longsuffering, constancy, faith, gentleness, and chastity. If these do not characterize our lives, we should not nurse the illusion that we are inside of God's Spirit, irrespective of our passion for truth, dogma, or justice.

This may be a cruel thing to say, and perhaps more cruel not to say, but I sometimes see more charity, joy, peace, patience, goodness, and gentleness among persons who are Unitarian, New Age, or Baha'i (and are often judged by other churches as being wishy-washy and as not standing for anything) than I see among those of us who do stand up so strongly for certain ecclesial and moral issues but are often mean-spirited and bitter inside of our convictions. Given the choice of whom I'd like as a neighbor or, more deeply, the choice of whom I want to spend eternity with, I am sometimes pretty conflicted about the choice: Who is my real faith companion? The angry zealot at war for Jesus or cause? Or the more gentle soul who is branded wishy-washy or "new age"? At the end of the day, who is the real Christian?

We need, I believe, to be more self-critical in regards to our anger, harsh judgments, mean-spirit, exclusiveness, and disdain for other ecclesial and moral paths. As T.S. Eliot once said: The last temptation that's the greatest treason is to do the right thing for the wrong reason. We may have truth and right morals on our side. But our anger and harsh judgments towards those who don't share our truth and morals may well have us standing outside the Father's house, like the older brother of the prodigal son, bitter both at God's mercy and at those who are receiving that mercy.

by Fr. Ronald Rolheiser, OMI
The Observer, March 11, 2011

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou I.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Art Nouveau in Prague (3)

As we continue our walks through Prague in search of more examples of Secession architecture we encounter the building which represents perhaps the ultimate in this genre. It is of course the Municipal House (Obecní dům), also appropriately known as the Representative House (Reprezentační dům). This resplendent place of the people was built on the former site of the Royal Court originally established by King Wenceslas IV in 1383 and occupied until 1484 by a succession of Czech kings – Sigismund, Albrecht, Ladislav Pohrobek (the Posthumous), George of Poděbrady and Vladislav of Jagiello throughout the following century. After the last of Czech kings returned to Prague Castle the Royal Court was deserted. In 1631 it was purchased by Archbishop Arnošt Harrach who founded an archiepiscopal seminary here. In 1689 the whole area was damaged by a huge fire but in 1697 the church of St. Adalbert was built at this location, and in 1777 the seminary was moved to the Clementinum. The remaining buildings served as a barracks and a school for military cadets until 1903 when it was entirely demolished. Between 1906 and 1911 the Municipal (Representative) House was built by the community of Prague.

By the end of the 19th century it had become obvious that the growing city needed a multi – purpose building that would express its now predominantly Czech character. Architects Antonín Balšánek (1865 – 1921) and Osvald Polívka (1859 – 1931) were commissioned to design the building. The sumptuously decorated, pale ochre façade and glazed copper dome of the Obecní dům contrast with the sombre stonework of the neighboring medieval Gothic tower of Prašná brána (Powder Tower). Many foremost art nouveau painters and sculptors collaborated on the embellishments of the Municipal House, both on the exteriors and the interiors of the building.

The portal gives a foretaste of the delights to come, with filigree metalwork, jewel-like encrustations, allegorical figures, stucco medallions and a mosaic "the Apotheosis of Prague", by Karel Špillar. The gift inscription around it (an excerpt from a poem by Svatopluk Čech) reads "Hail to thee Prague! Stand steadfast against time and malice as you have withstood the storms of ages." The building's role as a national, as well as municipal symbol was confirmed on the 28th of October 1918, when Czechoslovakia's independence from the Austro-Hungarian Empire was proclaimed from the balcony of this monumental palace. The ornamental decoration of the façade includes a group of statues by L. Šaloun (The Humiliation and Rebirth of the Nation) and two sculptured torchbearers on the pillars of the balcony by K. Novák. On the corner of the building there is a statue of the architect Matyáš Rejsek of Prostějov while on the sides of the building there are relief medallions of figures dressed in folk costumes and the sculptural half-figures of Sower and a female Reaper, all works of lesser known artists, yet masterfully rendered to complement the overall scheme.

The core of the interior is formed by the spacious Smetana Hall (Smetanova síň) used for miscellaneous, mostly musical events. Bedřich Smetana, the great Czech composer is honored not only by having the hall named after him, but by sculptures on either side of the stage representing his compositions Vyšehrad and Slavonic Dances. Smetana Hall is an accustical masterpiece, the home of the Prague Symphony Orchestra from which the Prague Spring music festival is launched each year with a rousing performance of Smetana's Symphonic cycle Má vlast (My Fatherland).

Splendid though the Smetana Hall is, it is n the array of ceremonial rooms on the first floor that the building's décor reaches its lavish climax. Foremost among these rooms is the Lord Mayor's Parlor (Primátorský salón) decorated by Alfons Mucha (1860 – 1939) who surpassed himself not only with patriotic, historical and allegorical paintings, but by designing the furniture, curtains and lamps, as well as stained glass, stylish lettering and a magnificent dome, all in the Art Nouveau style which he made famous. Eight paintings by Alfons Mucha on the pendentives of vaults in the Mayor's room represent the personification of qualities of famous historical characters throughout Czech antiquity: Vojtěch of Pernštejn (Creative Power), Chod, a border guardian (Vigilance),

Allegorical head in the Mayor's Hall

Jan Roháč z Dube (Steadfastness), Jiří of Poděbrady (Independence), Eliška Přemyslovna and her son, Charles IV (Maternal Wisdom), Jan Žižka of Trocnov (Fortitude), Jan Amos Komenský (Loyalty) and Master John Huss (Justice). The other halls include the Rieger's Hall, embellished with paintings of famous revivalist personalities by Max Švabinský and the bust of F. L. Rieger by J. V. Myslbek and Palacký's Hall with figurative paintings by Jan Preisler, a bust of esteemed Czech historian F. Palacký by J. V. Myslbek and Art Nouveau chandeliers. There are three more small hut highly decorated salons on the second floor of the Municipal House, namely Grégr's Hall, Sladkovský's Hall and the Oriental Room. The entire second floor of the Representative House is open to the public only for special events or prepaid and seldom scheduled guided tours.

At the street level all visitors can rest and enjoy the splendor and sophisticated atmosphere of the coffee house (kavárna) or the refined (and costly) gastronomic cuisine of the opulent French Restaurant. In the basement the visitors can enjoy a cheerful beer hall amenities of the Pilsen Restaurant, a large wine cellar or a smaller but truly sumptuous American Bar.

Finally one must not fail to stop in the basement souvenir shop with authentic reproductions of Art Nouveau and art Deco jewelry, various objects of art as well as excellent books, postcards, DVD's, classical music CD's, in short valuable mementos of this remarkable, unforgettable place of beauty.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Municipal House in Prague

